

ALKOTÓ

Irodalmi-Kulturális Folyóirat

II. Évfolyam 1. szám
2021. Tavasz

Hermann Marika: Álmod...

Madárdal ébreszt álmodból,
 Jégcsapok könnye megered,
 Méhek virággal ülik nászukat,
 Nektárt kortyol a tavasz.
 Virágos fodrok természet ruháján,
 Fején napsugárból font koszorú,
 Aranykalászt ringat a szellő,
 Nyár sóhaja gyümölcsöt érlel.
 Ősz, a kamrákat megtölti,
 S míg hegylevét kortyolgatja,
 Bíbor szín köpenyével lombot befed.
 Könny szökik felhő szemébe,
 Végig pereg e földi tájon,
 Múló időt ködfátyol takar,
 Nap arany haját hideg szél borzolja.
 Dér szeme borúsán kémlel,
 Zörgő gally karjain varjú károg -
 Kár, hogy minden oly sötét, kár -,
 S az ősz, színeit siratva avarba bújik.
 Ám, csilingelő szánján érkezik a tél,
 Puha, fehér subáját a földre teríti,
 Kémény pipáján füstöt ereget,
 Meséje őrzi az álmod,
 Mely tova libben, ha eljő a kikelet.

Váradi Klára: Tavasz

Drotleff Zoltán: Tavasszal

Sok ezer bimbó kinyitja ajtaját,
 varázsütésre felriad az élet,
 meghallják a mindenség örök dalát,
 táncol minden növény, madárhad éled.

Fény bukfencezik e kerek világon,
 szerelem gyöngye gördül le szívemen,
 Te is érzed ugye, drága virágom,
 létem nélküled sivár és nincstelen!

Ébredő zsongással együtt zeng lelkem,
 hallom sóvár sóhajod e zajon át,
 saját tavaszomat benned teremtem,
 Neked dalolom álmaim himnuszát!

Habár a legszebb évszak a kikelet,
 ám Veled, ennél csak ragyogóbb lehet!

Szedő Tibor: Tavaszdesszert

Rügyeket gyöngyöz ágakra a március,
 színek folynak a természet csapjából.
 Kikelet.

Rétre hóvirág szeplői nőnek,
 hajnali harmat fűszál szoknyája.
 Üde illat.

Szabadság lantján csend zenél,
 égbolt bárányfelhőket kölykez.
 Hangözön.

Tavasz halmazából kihajt a levél,
 táj vázájában madárdal csokra.
 Napsugár táncol.

Ébredés kapuját a megújulás kinyitja,
 zöldellő pázsitra arany fény ömlik.
 Lét hangol.

Hangszere húrja pattanásig feszül,
 megszökik a meztelen dallam.

Aranyeső szirma.

Álmos fa nyújtózkodik,
 viseltes kérgét lecseréli.

Évszakok fejezetében a kikelet következik,
 üres lapját Tavasztündér gondolata tölti meg.

N. Sebestyén Katalin: Tavaszváró

Duzzadnak a fák rügyei,
 a napsugár biztató csókjaira várnak,
 illatok születnek, játszik a szél,
 ritmusosan dalol a cinege - nyitnikék.
 Energiától dús az ég, a föld, a fű,
 életre kél az erdő, lakói nyüzsögve
 várják a megújuló természet életjelét.
 A nap meleget árasztó sugarai
 mint anya a gyermekét,
 végigsímitják a látómezőt,
 fények tükrében virít már a hóvirág.
 Sárga szirmok, kéklő ibolyák,
 erdő, mező virágai öltenek bársony ruhát.
 Megérint a kikelet erejétől feszülő energia,
 zsigereimben is bimbózik már a tavasz,
 megérkezett!
 A jégcsap csillogását feledjük el.

Kelemen Szilvia: Természet

Nagy gonddal választja ki a természet, e
 Dolgot, mely az embernek a természete,
 Ki szortyog, dübörög és hangosan fújtat,
 Míg más békésen végignézi a felsoroltakat,

Van, ki remeg, toporzékol és siet mindenhova,
 Addig társa leül egy őszi padra megnyugodva,
 Míg ő jegyzetébe feledkezve feledi a felejtetőt,
 Körülötte mások próbálják visszahozni a Földre őt.

Egy ember komótosan sétál, figyelve az utcát,
 Előtte az autójukkal száguldanak a piroson át,
 Az ablakon túl, egy fiatal lány, a sötétben olvas,
 Kint zene, nagy kacaj, melynek vége igen hosszas.

Van, ki a felhőkön sétál, álmai szétfoszthatatlanok,
 És nem néz le a Földre, az elvárásai túl nagyok,
 Van, ki a földön jár, szemei nem tekintik meg az eget,
 Nem tud túl lenni, céljai folytonos keresése felett.

Más az ember, és bizony mindenkinek más az élet,
 Más a reggel, és máshogy fogadja el a sötétséget,
 Más a nyár, és bizony más egy komor őszi hajnal,
 De mindenki ember, érzelmekkel, és megannyi gonddal.

Eliza Wolf: A Napfény ereje

Napsugár, fényedet ontsd ki már!
 Úgy várom az erőt! Ragyogj rám!
 Ne hagyj el engem, nélküled az élet mit sem ér!
 Napsugár, kérlek árasz el fényeddel még!

Nélküled tudom, nem élhetek,
 A fényt, az erőt tetőled kapom meg.
 El ne hagyj engem! Fényed érezzem én...
 Óh, Napsugár, örökké légy enyém!

Napsugár, érzem fényed, mily éltető.
 Ha eltűnsz előlem, halovány fény jó elő.
 Te csak ragyogj, a homályt végleg űzzed el!
 Óh, drága Napfény, adj reményt fényeddel!

Sötét éjjelen, amikor csend honol,
 A Hold és Csillagok nászát te nem láthatod,
 De ha eljő a hajnali pirkadat,
 A tó tükrében megnézheted önmagad...

Ugye mily gyönyörű látvány ez?
 Ragyogsz, mosolyogsz, felhőket kergetsz.
 Az én szívem is izzón felhevíted,
 Óh, drága Napfény, tudd: kellesz nekem...

El ne tűnj soha a horizontnál!
 Légy velünk! Milliók várnak rád!
 Kérlek, meg ne szűnj! Árasz ki fényed!
 Szerető Emberek hálatelt szívvel áldanak TÉGED!

Prokopecz Ferencné alkotása

Soós-Győrffy Katalin: Frivolitásaim-Hópelyhek

Orosz Zoltánné: Elköszön a tél

Még fagyos a világ,
Fehér minden, amerre a szem ellát.
Zúzvara borítja a fákat,
Apró fűszálakat, bokrokat.

Jégvirág díszíti az ablakokat,
Varjak káromgása veri fel a tájat.
A tél utolsó küzdelmei ezek,
Megmutatja erejét még a Földnek.

Fagyos széllel integet,
Küld néhány morcos felleget.
Belőlük hópelyheket ereget,
Hagy örüljenek a gyerekek!
De érzi Ő is, a zord Hókirály,
Hogy ideje lassan lejár,
Jobb, ha szépen tovább áll.
Mert biz' messzi-messzi készülődik,
A Tavasz leánya öltözködik:

Tarka-barka virágosba,
Mámorosan illatosba.
Dalolászó madárszóval,
Indul útnak nagy mosollyal.

S míg a jó öreg Tél apó,
Eljátszik, míg hull a hó,
Szépen lassan útnak ered,
Az enyhet hozó kikelet!

Hermann Marika: Tavaszi haiku csokor

Hószín ruhámon
Szellőnek fodra lebben,
Tavasz jó felém.

Rózsaszín fátyol,
Méhek csókjait rejtő
Barackfa virág.

Madárdal csendül,
Tavasz a kapuban áll,
Nyitni-nyitnikék!

Lelkem útjain
Szerelem virág nyílik,
Bánatom hervad.

Virágos lombon
Méhek kórusa zsong-bong,
Szép álom csupán.

Szeles György: Májusi eset

Minálunk a maláj is
Tudja, mi a majális!
Felvonulás, buli,
Aznap nincsen suli!
Végül egy jót kajál is!

**Dr. Török György:
A kedvenc Virágom**

Udvaromnak legmélyében
Hol a csend is lábujjhegyen jár,-
Zsenge zöldfűszálak tövében
Piciny virág reám vár.

Semmi kétség!
Csupa kékség...
Ha rálépnék -
Az már vétség!

Szerényen, de illatozva,
Ő az árva kis Ibolya!

Eltűnődöm, gondolkodom:
Hogy is van ez, miért árva?
Körülötte ezer annyi,
Társaitól körülzárva...

Ó, ha egyszer kis időre,
Csöpp Ibolya lehetnék,
Sok barátom, társam lenne,
S mindent, ami nagyon fáj
Örökre elfelednék!

Váradi Klára: Alkonyat

Monda Margit: Mintha

Csak lágyan érints most, halkan szólj,
Édes-szomorú dal száll az éjben valahol,
Kezed kezemben, simulsz szorosan ölelve,
Mintha minden találkozás az utolsó lenne.

Szemed izzó tüzében fénylő csillagok,
A világ kívül reked, csak te és én vagyok.
Úgy olvadunk egyé a titkos végtelenbe,
Mintha minden találkozás az utolsó lenne.

Az éjszaka játékos takarója alatt,
Nem látni csak sejtelmes körvonalakat,
De szívünk oly egy ütemre dobban benne,
Mintha minden találkozás az utolsó lenne.

Felhők mögé bújik a hold is szemérmesen,
S hogy lelkünk tisztaságán még folt se essen,
Millió kis csillag úgy ragyog felette,
Mintha minden találkozás az utolsó lenne.

Gyöngyharmatot hímez a hajnali tájra,
Ébred már a nap is, elindul útjára,
Szemed belemerül mélyen a szemembe,
Mintha ez a találkozás az utolsó lenne.

Úgy éld az életet, mintha messze lennél,
Mintha benne mindent utoljára tennél,
Oly őszinte szívvel, olyan lángolóssal,
Mintha minden véget érne egy találkozással.

Orosz Zoltánné rajza

Monda Margit: Szerelem 2.

Rózsaszírom a szerelem,
 A tövise könnycsepp,
 Ha hullanak a szirmok,
 Peregnek a könnyek.
 Lábam elé perdül,
 Csillan a fény rajta,
 Szemeim harmatját
 A nap felszárítja.
 Belefonja fényét
 A virágok szirmába,
 Éltető erejét
 A rózsá illatába.
 Alszik a rózsafa,
 Az éj betakarja,
 Megpihen tövisén
 Az égnek harmatja.
 Álmodok szárnyán szállok,
 Fejem alatt szirmok,
 Égi mezők kertjében,
 Mint a rózsák, nyílok.

Pánti Anna:

Ha összeér az arcunk...

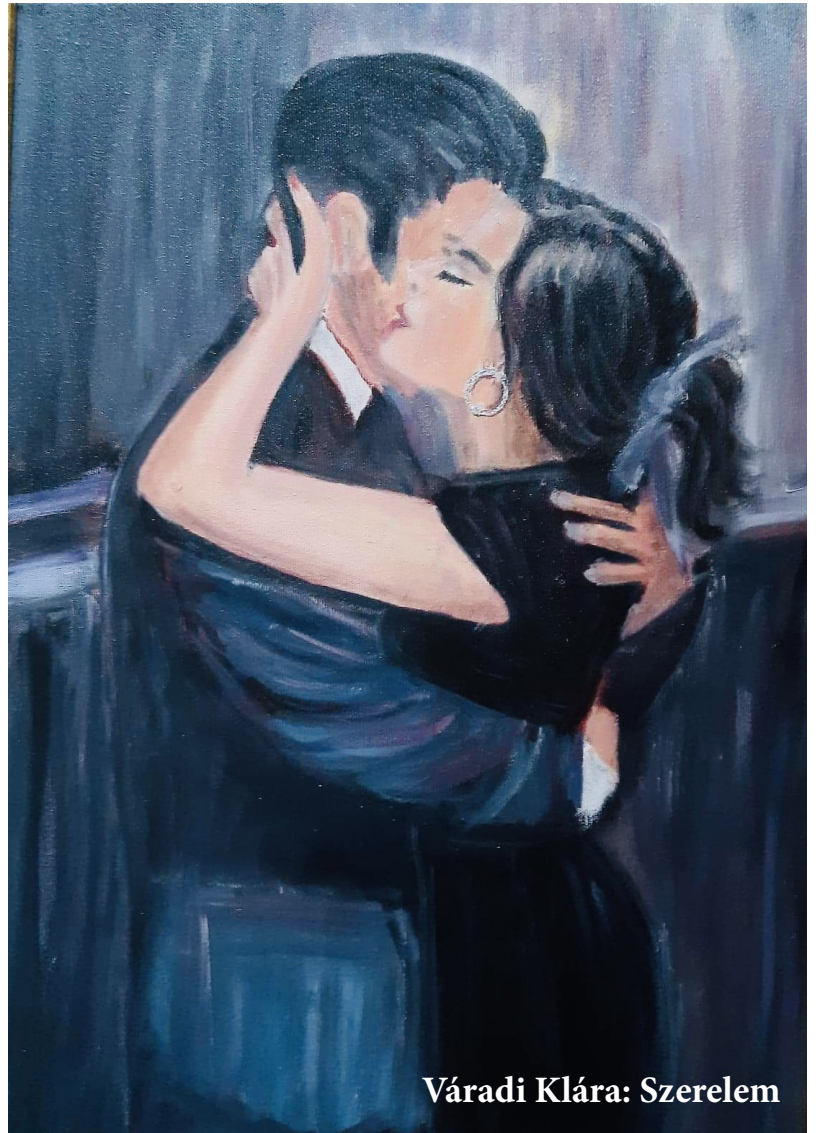
Virágnyi életünkben
 Egy KÉZ intézi sorsunk...
 Egymásra rátaláltunk!
 Kiválasztottá váltunk!
 Egymást támasztva állunk,
 Együtt álmodjuk álmunk...
 A bíbor Nap tüzében
 Nincs kételyünk, se harcunk...
 Ha összeér az arcunk...

Eller Mária: Valentin-napra

Ady Endre Őrizem a szemedet c. versére

A kezem a kezében,
 érzem benne Istenem,
 a szemed a szememben,
 nyomot hagyott lelkemben.

Kikelet életemben
 Tél után Tavasz Veled,
 örígó végtelenben,
 rám ragyog Őrző szemed.

Váradi Klára: Szerelem

Szabó Ferenc: NŐK!

Nők, leányok, drága asszonyok!
 Bú ne nyomja bájos vállatok,
 Könny ne érje tiszta arcotok;
 Szépek vagytok; hát ragyogjatok!

Életünket óvja hangotok,
 Mint egy drága, égi oltalom;
 Bűvös, éltető kis csillagok,
 Szépek vagytok; hát ragyogjatok!

Gyógyszer, balzsam a tűzes ajkatok,
 Áthatóan éget; bársonyos,
 És a remény, mindig ti voltatok!

Nők, szeszélyes lányok, asszonyok,
 Mint talányos tűz; ragyogjatok,
 Mert ti vagytok nekünk; az Angyalok!

Cserna Ferenc: Tüske a köröm alá

Soós-Györffy Katalin: Frivolitásaim

Panni és Péter három éve ismerték egymást. Szinte azonnal fellángolt a szerelem mindkettőjükben. Nem voltak már tizenévesek, mindketten túl voltak egy-két csalódáson, de ez az érzés más, mint az előzők voltak - hitték!

Csaknem minden szabad idejüket együtt töltötték. Két év telt el megismerkedésük óta, amikor Péter egyik rokonát tartós külföldi kiküldetésre delegálták a munkahelyéről. A másfél szobás lakás bérletét nagyon kedvező áron kínálta fel Péternek, aki amúgy is albérletben lakott.

Rögtön elhatározták, hogy összeköltöznek!

Egy év telt el. Apróbb civódások előfordultak, ezek nem voltak tartósak, mindig feloldódtak az esti összebújás során. Az „összebútorozást” egyikük sem bánta meg. Mindketten fontos beosztásban dolgoztak a munkahelyükön, szerették, amit csináltak. Toleránsak és segítőkészek voltak egymással szemben. Péter segített takarítani, elmosogatni. Panninak sem esett ki a kalapács a kezéből, ha egy szeget kellett beütni a falba, a csavarhúzó és a villáskulcsot is ügyesen kezelte. Történt, hogy Péter összefutott egy régi évfolyamtársával, aki meghívta mindkettőjüket a hét végén tartandó kerti-partijára.

Néhány nevet is felsorolt, akiket szintén meghívott. Ezek kivétel nélkül Péter rég nem látott ismerősei, egykori csoporttársai voltak. Természetesen elfogadta a meghívást.

Hazaérve nagy lelkesedéssel elmondta Panninak a történeteket. Lelkesedése Pannira is átragadt.

Örömteli várakozással készült a hétfégre. Fodrász, kozmetikus, ahogy ezt illik. Nagyon szépnek akart mutatkozni imádottja oldalán! (Nehogy megszólják Pétert őmiatta!)

Elérkezett a szombat este. Panniban bizsergető érzést váltott ki az a felismerés, hogy amióta együtt vannak, ez az első olyan helyzet, amikor számára ismeretlen emberek közé mennek. Ez egy kicsit megemelte az adrenalin szintjét. Miután megérkeztek, megnyugodott, hisz kellemes, szimpatikus embereknek tűntek a vendégek és vendéglátók, másrészt ott volt mellette Péter, aki először a háziaknak, majd néhány ismerősének, barátjának bemutatta Pannit. A vendégek zömét Péter csak most látta először.

Az asztalokon bőséges kínálat mutatkozott. Különböző hidegtálak, gusztusos salátakörmények, márkás italok sorakoztak. Az est elején együtt voltak, elcsevegtek az ismerős vendégek valamelyikével. Ekkor bukkant fel Péter egykori legjobb barátja, akivel 12 évig, az érettségiig együtt jártak iskolába. Az óta nem találkoztak, csak leveleztek. Mindketten nagyon megörültek egymásnak. Ahogy lenni szokott, a harmadik mondattól mindkettőjükből ömlöttek a régi emlékek. A fiú észre sem vette, hogy a lányt magára hagyva kert egy távoli szegletébe kerültek barátjával. Itt zavartalanul beszélgethettek, a társaság zaja nem érte el Őket.

Panni megpróbálkozott egyik-másik spontán kialakult társaságba beilleszkedni, sikertelenül. A nők már régről ismerhették egymást, a társalgásukba nehéz volt bekapcsolódni. A téma is szegényes volt Panni számára. (Ki hogyan és melyik piacon szeret vásárolni. Ki hogyan jön ki - avagy nem jön ki! - anyósával. Az óvodában - ahova csemetéjük jár - milyen aranyos a dadus? ... stb.) Egyre magányosabban érezte magát, nem találta a helyét. Egyedül volt a sok ember között. Látta Pétert, néha az is látta őt. Intett neki, mosolygott is, az visszamosolygott, majd tovább folytatták a véget nem érő beszélgetésüket. Egy alkalommal oda ment hozzájuk, leült a padra, de Péter kurtán-furcsán tudomására hozta, hogy most a barátjával szeretne beszélgetni.

Éjfél körül kezdett a társaság szétszéledni. Péter

és barátja is elbúcsúztak, megígérve egymásnak, hogy ezután sűrűbben fognak találkozni.

Kocsival voltak, ilyenkor Péter soha nem iszik alkoholt, hamar haza értek. A fiú az utat és a forgalmat figyelte, Panni szótlánul ült mellette. Amikor hazaértek, Péter gyorsan két pohár whiskyt magába töltött. Pannit is kínálta, de ő nemet intett. Folyamatosan áradozott, hogy milyen jó volt a buli, hogy régen érezte ilyen jól magát.

- Ugye, Te is jól érezted magad, Kicsim? - kérdezte többször is, de választ sem várva ömlengett tovább. Gyors tisztálkodás, fogmosás és irány a nyugalmat kínáló ágy!

Panni készült el hamarabb, ő bújt be előbb az ágyba. Elgondolkodott arról, hogy amióta ismerik egymást, ilyen kitaszított, megalázó helyzetben soha nem volt.

Fájt, hogy Péter otthagya, hogy észre se vette egész este. Mintha nem is lett volna.

Eszébe jutott, hogy amikor odament Péterhez, alig ült le, szerelme kioktatta!

- Kicsim, megengeded, hogy beszélhessek a barátommal legalább 5 percet zavartalanul?

Mintha pofon ütötték volna. Hosszú idő telt el, hogy egyedül volt. Nem volt kihez szólni.

Senki nem vette észre, legkevésbé annak nem hiányzott, aki neki a legtöbbet jelentette.

Szép lassan megeredtek a könnyei, elsírta magát. Oldalára fordult, háttal a párja helyének. Ma nem akart a jó éjt puszin kívül semmi más.

Péter is elkészült, mellé bújt az ágyba. Még mindig az est (vagy az elfogyasztott ital) hatása alatt volt, továbbra is arról beszélt, hogy milyen nagyszerű volt az este. Keze gyakorlott mozdulatokkal Pannit kezdte simogatni. De mintha most erőszakosabban tette volna, mint máskor. A lány többször is lefejtette magáról a férfi kezét, de az még követelőzőbben matatott rajta újra. Félig visszafordulva mondta:

- Most ne! Kérlek, most ne bánts!

- Mi van veled, Kicsim? Mi ez a nagy elutasítás? Idáig nagyszerűen érezted magad, vagy tévedek? Péter még mindig felfokozott állapotában volt, az est hangulata még vitte. Választ sem várva folytatta.

- Nagyon kívánlak, Kicsim! Mindig jó szokott lenni, tudod. Ne fordulj el, szeressél egy kicsit!

- Most ne, kérlek! - suttogta a takaró alól könyeivel küszködve.

A fiú másodpercekig nézett a semmibe mereven.

Hirtelen lett vége a rózsaszínű álomnak.

Az eljutott a tudatáig, hogy nem úgy fejeződik be a nap, ahogy elképzelte. Csak azt nem értette, hogy mi lehet az oka. Lassan ráirányult a figyelmé a mellette szipogó lányra. Felült. Hirtelen úgy érezte, kudarcot vallott.

Agyalázasan zakatolni kezdett. Hát persze! Hogy ő ezt eddig nem vette észre! Amíg ő itthon mosogat és porszívózik, kedvese észre sem veszi, természetesnek tartja. A haverjai néhanapján összejönnek, és jól érzik magukat egymás társaságában. Még egy-egy jobb munkát is szereznek egymásnak, amivel jobban lehet keresni. Továbbá, nem emlékezett arra sem, Panni kivel töltötte el az estét? Hirtelen nem tudta, mitévő legyen. Ráadásul nem is lehet „vele” megbeszélni, mert most valamiért sírhatnékja van önagyságának.

Beléhasított egy gondolat és nem tudott tőle szabadulni! Ha nem változik valami, Panni akadály lehet a karrierjének. Mit kellene tenni? Szereti a lányt, de szegényen a szerelem sem az igazi! Egyre jobban idegesítette a takaró alól sejlő szipogás.

Várt. Gondolkodni próbált, de nem tudott gondolkodni.

Panninak is feltűnt a mozdulatlan csend. Elkezdett figyelni, bár a szipogása nem maradt abba. Talán Péter ad neki egy pusztit, bocsánatot kér, átöleli, és úgy alszanak el - remélte.

Péter másként gondolta. Megbántva érezte magát. Megsértődött, mint a gyerek, aki nem kapta meg a játékát. Felkelt, fogta a takaróját és a párnáját és átment a szomszéd szobába aludni. Az ajtóból visszaszólt:

- Köszönöm, hogy tönkre tetted az estémet! - ezzel becsapta maga mögött az ajtót.

Panni úgy érezte, hogy valahonnét el kezd zuhanni, csak zuhan, csak zuhan. Percekre elájult. Amikor feleszmélt, valami nagyon-nagyon hideget érzett a mellkasában. Sírni szeretett volna, de nem tudott.

Valami összetört benne, ami összeragaszthatatlan! Valamit elvettek tőle, amit soha nem kaphat vissza!

Egyre jobban félt attól, hogy ezután semmi nem lesz olyan, mint eddig volt. Félt, hogy örökre elveszített valamit. Vagy valakit!

Egyszerre félt a kiszolgáltatottságtól és a magánytól.

Klotz Mária: Húsvétra várva

Ilyenkor, amikor a napocska is a természetbe csalogat bennünket, jobb a kedvünk, imádjuk a tavaszt. Reggelente madáracsicsérgésre ébredünk, már rügyeznek a fák, kikandikálnak a virágok is. A barka mellé a vázába aranyeső, tulipán kerül. Örömmel várjuk a húsvétot, gyermekek a nyuszt. Mindenben fellelhető az élet, a természet újjászületése. Az áprilisi bolondozások mellett néha záporok zavarnak meg bennünket, de nem bánjuk, mert tudjuk: „*a tavaszi zápor fűszere a földnek*”.

A nagyböjti időszak utolsó hetében talán sikerül a lehetetlen: „*Most nem sietek, most nem rohannok, most nem tervezek, most nem akarok, most nem teszek semmit sem, csak engedem, hogy szeressen az Isten.*” Túrmezei Erzsébet szép sorai-ban, benne van a feltámadás misztikuma. Jézus Krisztus nagycsütörtökön még együtt vacsorázott az apostolokkal, majd nagypénteken életét adta érettünk: „*Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül...*” – ahogy ismerjük az apostoli hitvallásból.

A negyvennapos böjt időszaka hamvazószerdától vette kezdetét és húsvétig tart. „*Ember, emlékezz rá, hogy porból vagy és porrá leszel*” – gondolattal a homlokunkra hamuból keresztet rajzolt a pap.

Az utolsó hét, nagyhét, virágvasárnapkal kezdődik, e napon barkaágakkal megyünk a templomba, amelyeket megszentelnek, majd kiültetjük a csokrot a kiskertbe. Nagycsütörtökön, zöldcsütörtökön a Rómába ment harangokat a fiúk ke-replőkkel helyettesítik. Az étrendbe e napon va-lamilyen zöldet iktatunk, spenótot, sóskát, vagy salátát. Este a templomban megemlékezünk az utolsó vacsoráról. Nagypéntek, Jézus kereszt-halálának napja. Ezen nap délutánján a kálvária dombokra vonulunk, felelevenítjük keresztvite-lének útját. A templomokban az oltárokat leta-karják. Nagyszombat a feltámadás jegyében zaj-lik. Az esti, vagy helyenként a másnap délelőtti körmenet azt adja hírül, hogy Jézus feltámadott. Este „visszajönnek” a harangok Rómából. A fel-támadás napja húsvétvasárnap. Ételekkel is ké-szülünk az ünnepre, tojásokat hímezünk, sonkát főzünk, krumplisalátát szervírozunk, kalácsot sütünk. A húsvéti hímes tojás a hétfői locsolás-hoz tartozik. Az ételkből a körmenet után lehet fogyasztani – sok-sok zölddel, retekkel, újhagy-mával, tormával –, ugyanis akkorra zárul le a negyvennapos böjt.

A feltámadás is az újjászületést kínálja nekünk. Éljük vele! Szeressük egymást, legyünk jobbak, vidámabbak, boldogabbak!

Mitták Ferenc: Húsvéti remény

A Messiásunk feltámadt,
 hogy a világot megváltsa;
 hidd, éretted is szenvedett,
 ott a Golgotán, keresztben.

Áldott a vére hullása,-
 a világ ámulatára
 harmadnapra jött a csoda,
 Földünkre örömet hozva.

Feltámadott, itt él bennünk,
 tanítása szent lett nekünk:
 hit, örök remény, szeretet,
 töltse be hálás szívedet.

Mitták Ferenc

HÚSVÉTI REMÉNY

A Messiásunk feltámadt,
 hogy a világot megváltsa;
 hidd, éretted is szenvedett,
 ott a Golgotán, keresztben.

Áldott a vére hullása, -
 a világ ámulatára
 harmadnapra jött a csoda,
 Földünkre örömet hozva.

Feltámadott, itt él bennünk,
 tanítása szent lett nekünk:
 hit, örök remény, szeretet,
 töltse be hálás szívedet.

* * *

Rozványi Dávid: Nagyszombati csend

Csend van, nem történik semmi sem,
a Messiás sírjában pihen,
az apostolok ajtók mögött félnek.

Mária arca könnytelen,
könnyei elapadtak pénteken.

Magdala zokog,
hiszen meghalt a remény.

Péter lehajtja fejét,
nehezíti három árulás.

Csak Pilátus és a negyedes fejedelem
koccint a barátságra,
hisz összeköti őket a közös gyávaság,
s a közös bűnnél nincs erősebb habarcs.

Csak Kaifás imádkozik elégedetten,
hisz az ő szemében a megfeszített
csak egy lázadó,
ki Izraelt pusztulásba döntené.

Csend van, nem történik semmi sem,
a Messiás sírjában pihen,
a templomórség őrzi a sírkövet,
nem tudják: az élet csendesebb
de erősebb is, mint a halál,
követ hengerítve napfényre talál.

Adassék nagyobb dicsőség Istennek,
s áldott ki e szóra rátalál!

Kanizsa József: Krisztusért dobog
(a Magyar Kultúra Lovagja)

Húsvétești
körmenetre
csillag-gyertya
gyúlt az égre...

Kezekben is
gyertya lobog.
Krisztus: szívünk
érted dobog!

Kis Ferencné Elő Marika: Húsvét

Húsvét van, a szél kint tombol
Én meg itt bent merengek.
Nézem kint a madarakat,
Csoportosan csevegnek.

Nekik jó, mert van még társuk,
Barátjuk, meg egyebek.
Terített az asztalkájuk,
Él bennük a szeretet.

Érdekes, hogy mindenkinek
A lelkében öröm van!
Kevés ember gondol arra:
Ennek mily nagy ára van.

Sokan legyintenek reá,
Ez csak mítosz, csak rege.
Nem veszik komolyan azt, hogy
„Ráment” Jézus élete.

A húsvétban nem a tojás,
Nyuszi, csirke a lényeg.
Ez is szeretet-ünnepünk,
Így élhetőbb az élet.

Manapság a szeretetnek
Nagyon nagy már az ára!
Mérlegeljük, mit mondunk ki
Bárki ember-fiára.

Ne bántsunk meg senkit azért,
Mert most épp rossz kedvünk van.
Gondoljuk meg, mit beszélünk.
A rossz szónak éle van!

Egy felejtethetlen húsvét

„Anya, gyere ki azonnal! – kiáltotta a legkisebb fiam. Épp akkor vettem le magamról a Luther kabátot, a nagypénteki, délelőtti istentisztelet után. Gondolataimban még ott volt az egész, feketébe öltözött gyülekezet, a felolvasott szenvedéstörténet és maga a kereszthalál. Még szorosan benne éltem mind abban, ami az elmúlt egy órában elhangzott. Nagypéntek mindig mélyen megérint. De akkor, a nyitott ajtón keresztül, a fájdalmas sírást meghallva, egy pillanat alatt mindezt elfelejtve, rohantam a küszöbön át, ki a kertbe.

Akkor láttam, hogy a legnagyobb gyermekem alig tud menni: üvöltve a fájdalomtól, a háta alsó részét fogva, próbál a parókiába beszaladni a lehető legrövidebb úton. Csak később tudta elmondani, a levegőt kapkodva, hogy: „Leestem a fáról!” Már is hívtam a mentőt. Míg megjött, addig kiderült, hogy igen magasra másztak fel a fákon, deszkákból szinteket építettek az ágak és fák között, és mindig feljebb és feljebb vitték az „emeleteket”. Igazi fiús játék..., de egy pillanatban nagyot esett. Egy ág azonban felfogta a földre való becsapódástól, de így is jól megütötte magát. Rohanás a kórházba, röntgen. Nincs nagy baj, de itt kell maradni, míg rendbe jön. „Két-három napra itt tartjuk. Anyuka, ugye itt marad veled?” – szegezték nekem a kérdést minden kedvességgel. Azonnal átfutott a fejemen, hogy holnapután húsvét, négy gyülekezetben várnak rám, öt istentisztelettel készültem. De hirtelen semmi nem volt annál fontosabb, hogy kimondjam: „Persze, itt tudok maradni.”

A kórteremben csak egy gyermek volt, törött karral. Egy fiatal orvos kedves mosollyal az arcán kifejtette: „Ha itt a tavaszi szünet, jönnek a fáramászós gyermekek!” - de valahogy egy fintornál többet nem tudtunk erre reagálni. Aztán jöttek a hosszú órák: hol ültünk, hol álltunk, egyik sem ment túl sokáig. Közben könnyeket törölgettem, simogattam, vigasztaltam: „Rendbe jössz, elmúlik, jobban leszel, hamar eltelik ez a pár nap...” Aztán hirtelen eszembe jutott a munkám. Istennek hála, mindig van szolgatárs, aki hű barát. Egy telefon, és az összes szolgálatom helyettesítése elrendeződött.

Este fokozódott a fájdalom. Nem aludtunk semmit. Sehogy sem volt jó, és semmi nem volt jó. Nem használt a fájdalomcsillapító sem, csak kevéske ideig. „Hajtsd ide a kis fejed... Dőlj nekem

bátran... Támaszkodj az oldalamnak... Gyere, állj fel, foglak...” – így telt az éjszaka. Aztán valahogy nagyszombat reggel lett. Már több nyugodtabb óra jött. Jött látogató, jött finom étel, húsvéti csemegék.

A látogatási idő végére kiürült a kórterem, csak mi maradtunk ott. A csöndben eszembe jutottak a legszebb otthoni nagyszombati emlékeim: Bach János passiója a Lutheránia énekkarral - bátyám a tenorban, én a szopránban-, majd ott-hon a szép húsvéti terítővel megterített asztalon finom sonka, főtt tojás, egy kis frissen mosott retek, egy kis mustár, finom friss kenyér, torma, majd a sütemények... Együtt ünneplünk: mindenki boldog, nyugalom és békesség veszi körül az ünnepi asztalt.

Mély levegőt vettem mindezt magam elé képezelve, és megterítettem magunknak. Műanyag, eldobható tányér, hajszálvékony szalvéta, macskósajt, egy szelet kenyér, párizsi. Előveszem a családi csomagot, majd leülve körülnézek: mellettem magasított, védőráncozott gyermekágyak, súlyosak. A falakon úrhajósok röpködnek az űrben, a színesre festett bolygók között, könnyedén, a súlytalanság könnyedségét üzenik - talán ezzel is gyógyítanak. A fiamhoz fordulok: „Próbáld meg idejönni, gyere, segíték... Egyél pár falat sonkát... A Papa hozta... Itt az ünnep!” Lassan jött, de jött. Újra tudott menni, de még vele volt a fájdalom. Egy sovány nővérke csokinyuszt hozott eközben, a gyermek éjjeliszekrényére tette, majd szóltanul sietett tovább. „Köszönjük szépen!” - kiáltottam utána, de nem nézett már vissza, elszietett - talán haza. Az éjjel könnyebben, de nagyon lassan telt, a félálomból mindig felébresztett bennünket a mentőautók néha-néha besüvöltő szirénája.

Úgy vártam a hajnali fényeket, az első napsugarakat, mint még soha. Igazából nem is akartam elaludni, mert oda akartam állni a legelső beszüródő napsugár elé, hogy oda fordítsam az arcom, és erőt gyűjtsek belőle magunknak.

A napsugár megérkezett. Odaálltam az ablakhoz, hogy átmelegítsen, hogy mindenhol érjen. Becsuktam a szemem, és a húsvéthajnali istentiszteletekre gondoltam, és mondogattam magamban, amit gyerekkorom óta megtanultam a

Deák téri húsvéti gyermek-istentiszteleteken: „Az Úr feltámadt! Az úr valóban feltámadt! Hallelúja!” Ránéztem alvó fiamra, és kértem a Mennyei Atyát, hogy a feltámadás erejét ajándékozza ide is, a kórterembe, és mindenkihez, aki beteg, aki gyógyulásra vágyik. Hiányzott mindenki, a család többi tagja, a gyülekezeteim tagjai. Gondoltam, ha most csak mi ketten éljük át a feltámadás erejének a csodáját, itt a kórteremben, akkor annak biztosan meg lesz az oka és értelme. Erősen hittem benne.

A további reggeli órák valóságos fényárban úsztak. Egy reggeli pillanatban ültünk az ágyon, egymás mellett, amikor megöleltem, megpuszítottam őt, és áldott húsvétot kívántam neki. Ekkor hangoztak el azok a mondatok, amelyek miatt mindennek meg kellett történnie: „Anyá, most már tudom, mit jelentett Krisztusnak a szenvedés. Most a szenvedést nekem kellett megélnem.”- mondta pityeregve. Átöleltük egymást, olyan szorosan, ahogyan csak tudtuk, közben vigasztaltam: „Ne búsulj, kicsi drágám, a feltámadás olyan erő, amely meggyógyít, meglátod! Ezért vagyunk itt most, hogy megértsd, a húsvét mekkora erő! Jézus legyőzte a halál erejét, az Atya akaratából! Te is meg fogsz gyógyulni!”

És ekkor megtörölte könnyeit és csak ennyit mondott, halkán: „Igen, tudom...”

Igazi húsvét reggel volt ez: összeölelkezve és megvigasztalódva üldögéltünk. Egyre jobban ment már minden. Reggelinket, Apáék kalácsát az ágyon ülve majszoltuk el. Majd a reggeli után jött egy vizsgálat, és végül azt mondták: a feltételek betartása mellett ugyan, de hazamehetünk. Pár óra múlva az egész család bejött értünk. Egymás nyakába borultunk a folyosón.

Hazaérve csak óvatosan szálltunk ki az autóból. A templomból épp a „Győzelmet vettél, ó, Feltámadott” gyülekezeti ének hallatszott ki, markáns orgonakísérettel, majd lassan, de ünnepélyesen tiptegünk a parókia felé. Míg hallottuk az ének sorát: „Ujjongj Isten népe, Hirdesd szüntelen, Jézusé a végső, döntő győzelem!” – egymásba karolva, megkönnyebbülten átléptük a parókia küszöbét.

*Balog Eszter
evangélikus lelkész*

Kanizsa József: Jézus velem van

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Jézus Krisztusra gondoltam,
s a Golgotára, a nehéz keresztre
Árad, rohan a kíváncsi tömeg
s a vihar után elfelejtik Jézus arcát

A háborgó tengerre gondoltam,
amikor Jézus a tenger vizén lépdelt
s a halászok álmélkodva várták
s Jézus intésére a tenger elcsitult

Ma arra gondoltam,
hogy Jézus velem van
velem van a Hitben
s az imámban
én vele vagyok,
mert hiszek a létezésében
hiszem, értünk
halt meg a Golgotán.

Hermann Marika: Kék virág

Zöld mezőben kék virág,
Reá tarka lepke száll.
Döngicsél a méhike,
Virágporát gyűjti be.

Felsőhajt a kék virág:
Bárcsak lennék rózsaszál!
Bíborszínem tündökölne,
Ki meglátna, irigykedne.

Vagy, lehetnék tulipán!
Álmodik a kék virág:
Sárga szirmot bontanék,
Napsugárban fürödnék.

Óh, te balga kék virág:
Szól néki egy kismadár:
Mért akarnál rózsza lenni,
Na, meg sárga tulipán?

Zöld mezőnek éke vagy,
Napsugara simogat,
Néked dong a méhecske,
Téged szeret a lepke!

Könnyet ejt a kék virág:
Igazat szólsz, kismadár.
Mosolyog a napsugár,
Könnycseppét felszárítja.

Boldog már a kék virág:
Ezt dalold el, kismadár,
Zöld mező az én hazám,
Mind, ki itt él, jó barát!

Fokkné Borbély Marianna: Adni kell

Annyira jó adni valami szépet,
Valami maradandót,
Ami sokáig éltet.
Legyen az egy szó, egy ölelés,
Szeretetből jövő kedvesség.
Egy pillantás, egy emlékkép,
Mi szívünkben jövő melegség.
Örömmel tölt el, ha adhatod,
De akkor is, ha kaphatod.
Küldöm Neked szeretettel
Emlékezz rá... ne feledd el!

Nagy-Kóré Mária: Kék virágok

Cserna Ferenc: Március

Tél nehezen távozik, a fagy lassan enged,
Deresek a reggelek, de a Tavasz csenget.
Megújul már a határ, zöld váltja a barnát,
Napsugárnak melege hizlalja a barkát.

Duzzadnak a kis rügyek az ágakon végig,
Sok kis rügyből gyümölcs lesz előbb-utóbb őszig.
Hóvirág és ibolya szirmát bontogatja,
Tulipánok, nárciszok bújnak elő sorba.

Betölti a kerteket a „nyitnikék” lárma
Kis rigó is rázendít egy vidám nótára.
Harkály doktor kopácsol, gyógyítja a fákat,
A kis cinke oda száll, hol magot találhat.

Ébredszik a nyírfa, rajta kis madárka,
Ágai közt a fészket újból megjavítja.
Tücsök koma a fűben nótáját cifrázza,
Békalencse megjelent kert alatt a tóba.

Március a tavasznak legelső hónapja,
Amikor a természet új ruháját kapja.
Egyre többet süt a nap fent a magas égen,
Vidáman száll énekünk a tavaszi szélben.

Gál Mihály: Ikonok

Keskeny-Farkas Anikó: Isten reménye

Hajnali fény csillámporaiban apró életek lebegnek.
Hús, titokzatos árnyak, a hangok sóhajában megpihennek.
Röpke pillanatok játéka az időben elmúlásra vár.
Illúziók háborgó mozzanataiban Jézus szíve megállt.
Isten reménye feltámadt, elmormolom a szentséges imám.

Fokkné Borbély Marianna: Angyalomhoz

Sok éve már Nélküled
telnek az ünnepek,
Ehhez hozzászokni
nem lehet.
Mindegy mennyi idő telik el,
fájdalmam nem múlik el...
Emlékek ezrei járnak fejemben,
Könnycseppek csillognak szememben.
Így marad ez addig amíg élek,
Megnyugvásom akkor lesz,
ha Hozzád odaérek!

Kelemen Szilvia: Ima

Drága Istenem, ki oly jó vagy hozzánk,
Add, hogy mi is jók lehessünk,
És törvényed ellen ne vétkezzünk,
Add, hogy a mi kis életünkben,
Ne legyen betegségben részünk,
És ha mégis ezt hozná az élet,
Nyújts segítő kezet,
És bízz a gyermekeidben,
Akik néha parancsolatokat szegnek,
De én merem remélni,
Hogy van miért küzdeni és szeretni,
És a Földön tisztességesen élni,
Add, hogy úgy hajtsuk álmra a fejünk,
Hogy tudjuk, te ott vagy mellettünk,
És vigyázol ránk álmunkban,
A nap minden pontjában,
Add, hogy tudjunk segíteni kinél szükség,
Túllépve a lenézés küszöbén,
Legyen erőnk reményt adni,
Hogy a rosszból is ki lehet jutni,
Add Istenem, hogy békeességben éljünk,
Háborút és gyűlöletet nem ismerve,
Embertársainkat tisztelve,
És földi életünket boldogan élve,
Ámen.

Drotleff Zoltán: A béke

A béke a rend nyugalma,
nem tétlenségünk unalma!
Öröm békeességben élni,
hol szeretetünk tud égni,
füstje égbe szálló remény,
hogy higgyük, mindig van esély!

Váradi Klára: Fény az erdőn

Monda Margit: Vagyok

Egy csöndbe veszett szó vagyok csupán,
Egy néma akkord egy kopott zongorán,
Egy szálló szírom száz virág közül,
Egy apró csillag a távoli galaxis körül.

Egy halvány remény a fájó reménytelenségben,
Egy megbúvó piciny szikra szemek tüzében,
Egy hang, mely félszegen lelkedre telepszik,
Egy legördülő könny, mi a szíven felmelegszik.

Egy röpke kacaj vagyok a komorság falán,
A hetedik pötty a katica bíborszín ruháján,
Egy fuvallatnyi boldogság a múltó idő szekeren,
A meghalni látszó fa új hajtása vagyok én.

Egy csepp vér a többivel elvegyülve,
Mely szívünkbe az életet pumpálja felhevülve,
Egy igaz gondolat millió tévedés között,
A szabadság madara, mely lelkemből szökött.

Egy szunnyadó mag a föld méhébe zárva,
Egy bimbózó szerelem a virágzásra várva,
Egy csöppnyi világosság az éjszakai égen,
Egy korty víz a sivatag homoktengerében.

Vagyok a szeretet, egy megismételhetetlen csoda,
Vagyok e zord világban megsebzett szívek otthona,
Vagyok a közönyben elvesző, erőtlen rimánkodás,
Vagyok a végtelenbe vesző, erőtlen sóhajtás.

Keskeny-Farkas Anikó: Hangom szilánkjá

Látomások bevillanása vakítja szemem.
A rossz emlékek élesen hasítják a fejem.
Szépek elbújnak, hajfürtjeimbe kapaszkodnak.
Holt térerő rezgése játszik a dallamokkal.

Gondolatom megőrjít, lelkem kikíváncozik.
Testem porhanyós, idő tekerőjébe botlik.
Vörös tűzzel csepegtetett vágakkal kihültem.
Csend dalol, könnyem sem sajnál, szeretni nem merek.

Fekete égbolt sötétje háborog odafent.
Szívem lüktetése, oly bárgyúan sóhajt félve.
A nyomorult magányom társa nem talál téged.
Fakult hangom szilánkjá sem remél, sír az égnek...

Klotz Mária: tökéletes szimfónia

Ed Sheeran & Andrea Bocelli – Perfect Symphony
című zene hatására

mezítláb a fűben táncolunk
koromsötétben támolygunk
fullasztóan szorosan ölelsz
körbe-körbe pörgetsz

amikor újra megláttalak
tudtam most megtaláltalak
örökre téged kerestelek
többé el nem engedlek

éreztem te is rám vártál
álmodban gyakran kívántál
reszketve kerestél kutattál
reménysugarat belém tápláltál

feléledt a gyermekkori szerelem
megtalált az áldott kegyelem
szemedbe néztem előntött a vágy
éreztem a tökéletes szimfóniát

őrülten tébolyító a tested
szópihékkal simogatom a lelked
lágyan csókolj meg édesem
örömtáncot járjunk féktelen

nézz perzselő szemembe
a tied ragyog benne
visszatér belém az élet
kattintok egy emlékképet

a múlt fáj jelen a lényeg
átvilágít sugárzó fényed
tenger hulláma álmaink ágya
szomjas testünk vágya

már soha nem hagylak el
élünk igaz szerelemmel
testünk eggyé válik
lényünk közösen szikrázik

mezítláb a fűben táncolunk
koromsötétben támolygunk
fullasztóan szorosan ölelsz
körbe-körbe pörgetsz

a szimfónia tökéletes

Pánti Anna: Óriások Földjén

(Kanada Sziklás-hegységében a Louise gleccsertó Calgary közelében, Banff Nemzeti Parkban)

Bámulatos Isten hatalma...
Hegyóriások birodalma
Fenyőpalástban szundikáló
Gleccsertavakba könnyet ontó
Őrizői a mesés tájnak...
Vajon a sziklaszivek is fájnak?!

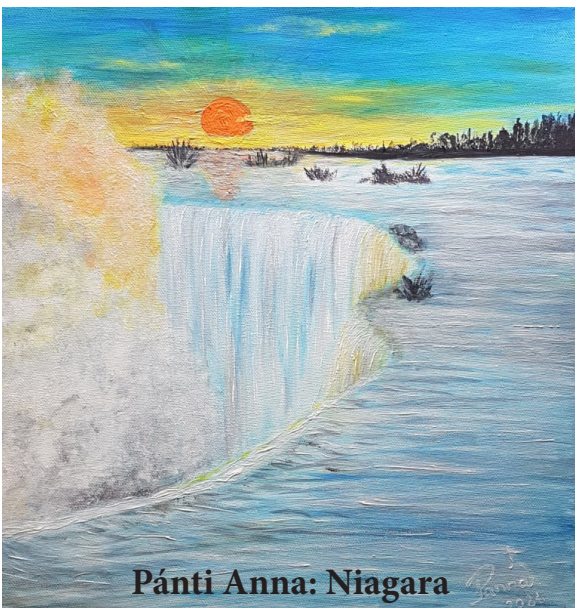
Kanizsa József: A magyar szó varázsa (a Magyar Kultúra Lovagja)

prof. dr. Kolláth Anna köszöntése,
Szlovénia

„Nyelvében él a nemzet...”
Igen, nyelvében él e Magyar Nép
ezt kapta örökségül
e nyelv adja vissza ősök hitét.

Évszázadok csiszolták
s nyelvújítók hite varázsolta
ilyen szép tiszta magyar
szóvá, ahogy Isten megalkotta.

Magyar ajkon, magyar szó
az igaz lelket tükrözi vissza.
Varázsa van e szónak,
Dallamos és szüzi-tiszta.

Pánti Anna: Niagara

Pánti Anna: Lake Louis gleccsertó

Rozványi Dávid: Meztelenül jöttem ki méhedből, Föld Anyám - a Föld napjára

Meztelenül jöttem ki méhedből, Föld Anyám,
porodból alkotott Ádám-ivadék,
s egy nap meztelenül térek oda vissza,
s a kettő között, itt e percnyi létben,
rajtad, s belőled élek,
mint gyümölcs a fának ágán,
vagy bolha kutya szőrben.

Rajtam áll, hogy hasznos, vagy haszontalan,
hogy benned vagy belőled élek,
hogy zsarnokod, vagy társad leszek.

Mert nem téged védelek,
magamtól, s fajomtól,
hisz a föld, mint az ég örök,
csak magunkat óvom,
e sárból alkotott fajt,
hogy ne múló árnyék legyünk színeden,
mely mint a harmat eltűnik.

Pánti Anna: Büszke és fenséges Niagara

Mint vízi birodalom színpadán a függöny,
Roppant erején, szépségén tünődöm...
Méltóságteljesen uralja a tájat,
S mint mikor sok folyó egyszerre megárad,
Prüszkölve, robajjal zúdul le a mélybe,
Vizek erejének büszke dicsősége!

Rozványi Dávid: Kövekből írták a sorsot

Kövekből írták a sorsot.
 Útkövek, melyeken embereket hajtottak,
 mint állatokat vágóhídra.
 Lerombolt zsinagógák kövei,
 melyek tíz embert nem látnak már.
 Barakkok kövei,
 levegőtlen, halál-szagú.
 Gázkamrák betonja,
 felrobbantva, hogy ne vádoljanak.
 Sírkövek, melyekből
 utat készítettek barbár kezek.
 Emlékművek, melyeket emelt
 a vádló lelkiismeret.

Vádolnak minket a kövek,
 némán kérnek ránk ítéletet.

De a némaságon mindig átüt az élet:
 az útkövek között sarjad a fű,
 újra élnek a régi imák,
 s a halálos ítéletre fellebbez az élet:
 mert él Izrael,
 s a megbélyegzés jele,
 Dávid csillaga ma már büszkén lobog.

Mert a gyilkos pusztítás
 sosem oly erős, mint az élet,
 a csonkolt tönkből sarjad új hajtás,
 s egyensúlyba kerül
 az emlékezés s a remény.

HaTikvá - mert kit halálra szántak,
 erőt ad, köztünk él.
 HaTikvá - mert amit az erőszak elvett,
 örökké miénk.
 HaTikvá - mert Isten törvénye
 az élet, s nem a halál.

Turányi Terézia: A fájdalom

Monda Margit: Emlékezés Holokauszt

Származásuk volt a bűnük, és hogy éltek,
 Hős viselői megkülönböztetés bélyegének,
 Mellükre tűzve tündöklő, sárga csillag,
 Létükért fájdalmas csatát vívtak.
 Ahogy vonultak végtelen, hosszú sorba,
 Várva egy emberi, megmentő szóra,
 Mely nem hangzott el, de helyette,
 Volt a gázkamra, mely testüket temette.
 Arcukra gyász könnye festett bánatot,
 Gyermekek, kit szülője utoljára láthatott,
 Kinyújtott kezek a semmit markolva,
 Egymástól, emberi méltóságtól megfosztva.
 Férfiak, nők, gyerekek és öregek,
 Fájdalomtól megtört, elgyengült tömegek,
 Hatmillió ártatlan halálba úzva,
 Mellükre egy örült bélyege tűzve.
 Kiszolgáltatva tébolyult elmének,
 Emberhús szagát ontották kémények,
 Ezen a napon rájuk emlékezzünk,
 Fájdalmas örökség, nem szabad felednünk.
 Vétükért nyerjenek irgalmat, kegyelmet,
 Azok, kik e népiért felelnek,
 Kiknek milliók jajszava égett lelkébe,
 Emlékezzen a világ szegyeteljes tetterére!
 Ne ismétlődjön soha ily gaszág,
 Vezéreljen minket emberség, igazság,
 Hogy enyhülni tudjon a fájdalom végre,
 Válgon egy egységgé a Föld nemzetsége.
 És kik életük kockáztatásával védték őket,
 Az ártatlanul halálba menetelőket,
 Áldasson nevük, míg ember él e Földön,
 Hogy ez a borzalom meg ne ismétlődjön!

Németh Nyiba Sándor: Váltig hiszel

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Elgyengült a fáradt tél hideg zordsága.
Ellógott belőle a fagyos vadsága.
A szálkás farönkök életet remélnek.
Néhányszor körbefutom fránya létemet.

Megviselt a változások fura rendje.
A szúrós szemek nem vájnak a lelkembe.
Váltig hiszek kínzó kegyetlenségemben.
Örökölt, gyorsuló percek hátba vernek.

A megdermedt vágyak lassan kivégeznek.
Letelepedik sejtjeimbe a mérég.
Könnyelműség veszett a tisztességembe.
Létem vesztét kibírja egyéniségem.

Németh Nyiba Sándor: Holtak leple alatt

(a Magyar Kultúra Lovagja)

A lejárt élet utolsó pillanata
visszanéz, a múlt időre hallgatva.
Letétbe kerül a megélt, hű bölcsesség.
Lépések indulnak a temető felé.

Leteszi a túlélést a test és lélek.
Ágytalan koporsóba fekszik a földben.
Elindul a jelenből a túlvilágba.
Elveszett teremtés törlődik, kihunyva.

Holtak leple alá bújt a létek veszte.
Lidérces vinnyogás hív a félelemben.
Ébren alszik az öreg fűzfa tudata.
Sok elmúlást látott a lehajló ága.

Drotleff Zoltán: Haza

Egyetlen kincs létezik,
amely felbecsülhetetlen marad.
Vele és érte mondhatod mindenek felett
hűség, méltó fiának önmagad.

Drotleff Zoltán: Nehéz kérdés

Oly nehéz kérdésre vállalkozom:
Egy nagy titokra választ keresni!
Hogyan sikerül rá válaszolnom,
amit létünk sem tud eldönteni?--

Bizonyosság-e, vagy álmvilág
az ember élete túl a gödrön?
Ma látod, hogy nyílik ki egy virág,
ránézve, szép, illatozó öröm!

De lásd, lehajtott, hervadó fejét,
csupán, pár röpké pillanat után...
Hogyan találja meg végső helyét...
Furán nézel magad elé bután!

Ezeket látva, próbálj meg hinni!
Ezer kétséget hordva hátadon,
az élet nehéz keresztjét vinni,
mit rád rak valamilyen hatalom!

Küzdesz, harcolsz egy szélmalmon belül,
kitörni belőle nem vagy képes,
s léted egyszer az időbe merül,
de próbálsz hinni, mégsem véges!—

Hallod, hogy feljajdulnak a sírok,
az időtlenség csendje átkarol...
És felettük lebeg a nagy titok,
létünk innen folyik el valahol?

A nagy kérdésre, kérdés a válasz:
Hiszed, hogy egykor lesz utolsó nap?--
E kopár tájon életet láthatsz,
és veled fog kelni újra a Nap?

A legnagyobb talány az igaz hit,
melyből mustármagnyi elég csupán...
Amit az Úr Jézus ma is tanít:
Ne féljete a hervadás útján!

Ha megkérded: Uram! Ugye nem bűn,
hogy kételkedve hiszed, amit nem tudsz,
és nem vakon, csalódva, keserűn...
Az igazi hitre tán ekképp jutsz!

Itt lesz bizonyosság a képzelet,
a homályos tükör életre kel...
Az elmúlásban nem látsz végzetet,
és a húsvét mindenre megfelel...

Orosz Zoltánné: Elfeledett hajnal

Hideg volt, csípte a szél az arcomat. A város még csendesen pihent. Én már nem bírtam...
Lépteimet visszhangozták a járda kövei, ám én ebből szinte semmit nem vettem észre. Sálamat felhúztam a számig. Kezdem teljesen átfagyni. Közben, ahogy próbáltam sietni, csak az elmúlt éjszakán töprengtem. Hogy lehettem ilyen bolond? Hogy hihettem el, hogy igazat mondhat? Miért mentem utána? A szívem... A mindig könnyen becsapható szívem! Ami bármikor, minden körülményben elhiszi, hogy a kimondott szó csak igaz lehet. Mert szomjas, éhes az érzelmekre. Vágyik a szerelemre, arra, hogy újra minden izzon, hogy a boldogság a testet-lelket újra átjárja... Csak egy tekintet elég legyen ahhoz, hogy felolvassza a megfagyott benső világot. Szerelem, mi olyan, mint a mérge... Édes és halálos mérge... Élethosszig képes marni is akár!

Hirtelen elmékedésemből felriadván megtorpantam a piros lámpánál. Kár volt ezért a csalóka álomért... Ez is csak egy elfeledett hajnallá fog válni. De nem csak őt, hanem magam egy részét is hátrahagyom. Mert a majdnem-szerelm már nem az én világom!

A zebrára lépve az út túloldalán egy kirakatban teljesen új önmagamot látom. Feltűnik, hogy reggel lett! Lüktetni kezd a város. Vele együtt az én szívem is új ritmust indít: Van élet a „hajnal” után!

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●
● ● ● ● ● ● ● ● ● ●
● ● ● ● ● ● ● ● ● ●
B R A I L L E

Szabó Ferenc: Vak-világ

Újra látni kellene a végtelen,
Csillogó, varázslatos kék eget,
Izgatóan bársonyos színeket
És az éltető; tüzes fényeket.

Összefolynak éjjelek, nappalok,
Már csak akkor látok; ha álmodom;
Bár az álom; néha oly mámoros,
Olykor mégis rám borul; a fájdalom.

Már nem látok festeni; képeket,
Óh, az élet miért olyan szívtelen?
Elmesélni sem tudom a színeket,
Mégsem érzem, hogy mi az a félelem.

Már nem látok érdekes arcokat,
Ám azért; megérezem az árnyakat,
Jobban hallom a dallamos hangokat
És talán megőrzöm; az álmokat.

Már nem látok olvasni könyveket,
Így helyette körmölöm a verseket.
Újra élek, s élem az életet,
Lám az élet mégsem oly szívtelen.

Garajszki Istvánné: Önbizalom

Ha valamit nagyon akarsz,
És ezért mindenhol kaparsz,
De valahogy nem sikerül,
A szerencse csak kikerül.

Bírod még vagy abbahagyod?
A régi álmod csak feladod?
Legyél képes érte tenni,
ha még boldog akarsz lenni.

Másért kételkedsz magadban?
Mert ő nem hisz a szavadban!
Légy erős, ne add fel soha,
Életed sodorjon bárhova.

Kezd újra, ha elfáradtál,
Mert eleget még nem adtál.
Legyen hozzá önbizalmad,
S nem törik meg a hatalmad!

Bízz magadban, hogy eléred.
Nem szúr ki veled az élet.
Amíg lehet, tegyél érte,
Hogy ha ez életed tétje!

Tudni kell erősnek lenni.
Negatívval szembe menni.
Gyümölcse lesz a munkának,
Ezt nevezik boldogságnak.

Garajzki Istvánné: Első napom története a munkahelyen

Hú! Hiába rohanok. Legalább tíz percet késtem. Hogy ez a francos autó is pont ma adta meg magát. Már a folyosón megyek a vezérigazgató irodája felé. Lassítok menet közben, kissé kifújom magam. Már úgyis mindegy. Ilyen pechem is csak nekem lehet. Mindjárt első nap késve érkezni. Az igazgató irodája előtti titkárság ajtaja nyitva. Halkan kopogok, de nem látok senkit. Egy lépéssel beljebb merészkedem. A hátsó helységről lép elő egy csinos barna, korombéli negyvenes hölgy. Hozzám hasonló megjelenésű, csak én szőke vagyok. Igaz, festett. Egy tálca van a kezében. Megszólítom.

-Elnézést kérek! Az igazgató úr bent van már? Nyolcra kellett volna jönnöm. Vár engem.

-Igen, már bent van. Már belekezdett egy aktába. De jó, hogy ideért! Már elkezdtem készíteni a főnök kávéját. Fejezze be, és öt perc múlva vigye be neki! Én megyek vissza a másik irodába, mert úszom a melóban. - Kezembe nyomta a tálcat, és már viharos léptekkel távolodott is. Még az ajtóból visszaszólt. -Egy cukor és kevés hab!

A kis helységről hallom a presszógép hangját. Már le is főtt a kávé. Most mi a fenét csináljak? Leteszem a táskám a titkárnői asztalra. Elkészítem a doppingszert, ahogy a hölgy mondta, és elindulok az iroda felé. Kopogok.

-Jöjjön! -Hallom bentről. Benyitok. Egy hatalmas tárgyaló asztal mögött ül az igazgató, és körötte szanaszét papírhalmaz. Rám néz. -Á! Köszönöm. Tegye le oda a kisasztalhoz, és hozza be nekem az amtek aktát.

Értetlenül nézek rá, és lépek felé egyet. Be szeretnék neki mutatkozni, de ő nem várja meg, hogy megszólaljak, hadarja tovább.

-Ott lesz az alsó zárható szekrényben. Keresse meg gyorsan! - És már a kezével mutatja, igyekezem. Bizonytalanul, de elindulok az aktáért. Kell pár perc, mire megtalálom, mert a titkárnő még mindig nem jött vissza. Meg egyébként is egészen másként van ráírva. Am-Tech-pro. Nem volt kit kérdezzek, de biztos ez az. Beviszem, leteszem az asztalára. Megint szólnék, de ő megelőz.

-Rögtön átnézem! Maga addig nézzen bele a kinti gépbe. Tanulmányozza át a rendszert. Nézze meg azokat az oldalakat, ami magát érinti.

És már megint int a kezével, húzzak el. Kimegyek. Gondolom hagy felkészülni, mielőtt megbeszél-

nénk a továbbiakat. Bekapcsolom a gépet, megnyitom a cég kezdőoldalát. Termelés, ügyvezetés, könyvelés, belföldi értékesítés, külföldi értékesítés. Helyben vagyok. A többi egyelőre nem érdekel. Megnyitom a külker oldalt. Rengeteg dolgot tudok meg, és az értékesítési adatokat szemlélve lenne pár ötletem. Megnyitom a belföldi értékesítést is. Azt látom, ott más cikkek is vannak, mint a külkerbe. Ezek szerint nem exportálnak mindent, amit gyártanak. Már épp néznék utána, milyen cikkek vannak a termelésben, mikor csörög a titkárnői telefon. Látom belső hívás. Nem veszem fel. Nem az én dolgom. Egy pillanat múlva felpattan az igazgatói iroda ajtaja.

-Jöjjön be! - Meglepődöm, de azonnal megyek. Épp csak belépek, már löki is a szöveget. - Erre kellene egy olyan választ írni, ami csak sejtetné, hogy üzletet kívánunk velük kötni, de még nem tartalmaz konkrétumokat. Még utána szeretnék nézni bizonyos dolgoknak velük szemben! Fogalmazza meg, és hozza be a kinyomtatott levelet! Utána törölje le a gépről, mert ez titkos anyag. Nem kerülhet ki! A kezembe nyomja a titkos anyag felső négy lapját, és megint ugyanaz a kézmozdulat. Szabályosan kihesseget az irodából. Már gondolkodom, szeretnék e tényleg ennél a cégnél dolgozni, de belenézek a papírokba. Oké. Ez az én asztalom, az én témám. Egy olyan frappáns levelet fogalmazok, amiben kilátásba helyezem az üzlet majdani létrejöttét, de már előre kérek bizonyos engedményeket. Higgyék azt, miattuk nem jön máris össze a megállapodás. Beviszem az igazgatóúrhoz. Csendben maradok amíg olvassa, de igazán nehezemre esik. Nem szoktam ilyen bánásmódhoz. Most is, mikor végig olvasta, már mondja is a véleményét. Ha rosszat mond, esküszöm kisétálok, és örökre itt hagyom.

-Ez nagyon jó! Ügyes volt! Nem is gondoltam, hogy ilyen kincset találok. Mindjárt első napján képbem van. Pedig ez igazán a külkeres vezető hatásköre lenne. Anikó! Ugye jól emlékszem? Maga Anikó? - Csóválom a fejem, hogy nem, de már mondja tovább. - Ezt nem lehet emailben küldeni, postázza ajánlottként!

A kezembe nyomja azt a lapot, amit én megírtam. Visszatolom elé, és most szólalok meg először a nap folyamán, pedig már dél is elmúlt.

-Akkor talán lenne szíves ellátni egy szignóval!

Míg ír, kérdez.

-Ja! És Anikó! Erről a papírról jut eszembe, mert ez az ő feladata lesz majd! Nem jött reggel egy hölgy? Valami Csilla?

Na, most már elég! Kinek néz ez engem?

-Én vagyok Csilla. - A kezem nyújtom felé, amit először csak néz. Leengedem. Hátha nőkkel nem fog kezdet. Egyre inkább érzem azt, nem akarok itt dolgozni. De azért bemutatkozom. Van nevem a szakmámban. Legalább tudja, ki hagyta faképnél.

-Császár Csilla vagyok! A külkereskedelmi osztályvezetői állásra jelentkeztem. Reggel kellett volna találkozunk a megbeszéltek szerint. De azóta nem szánt rám szinte egyetlen percet sem!

A férfi csak néz. Nagy barna szemeit úgy erőlteti, mintha rosszul látna. Még a fejét is hátra szegi.

-Maga nem az új titkárnő?

-Nem. A titkárnő reggel a kezembe nyomta a tálcát, hozzak önnök kávé, és eltűnt. Azóta se láttam.

-Az új titkárnő? - majd gondolkodik egy picit.

-Nem. Egy új ember nem tesz ilyet. Az Ilonka lehetett. Hogy nézett ki?

Adok a nőről személyleírást, ő pedig elnézést kér a félreértés miatt Majd megerősíti az elgondolását.

-Igen. Ő az. Csak addig helyettesít nálam, amíg én nem találom megfelelőt. Ma kezdett volna valami Anikó. Jöjjön. Bemutatom önöket egymásnak.

Ilonka ugyanis a maga titkárnője lesz.

Most én nézek furán egy pillanatra, de gyorsan kapcsolok. Ennyi félreértést egy napra. Ha most odamegyek a vezérrel, és ő bemutat, az égő lesz szegénynek. Eszembe jut valami.

-Nem szükséges velem jönnie. Már láttuk egymást. Csak azt mondja meg, melyik szobába menjek.

Megkapom az eligazítást. Összeszedem a holmim a titkárnői székéből, és elindulok. Az ajtó félig nyitva, a barna hölgy a gépe fölött veri a billentyűzetet. Tényleg dolgozik. Bekopogok. Felnéz.

-Segíthetek?

-Igen. Főzhetnél nekem egy kávé. - Mondom kicsit huncutul mosolyogva, és nyújtom felé a kezem. Már előre oldani szeretném a tuti benne kialakuló feszültséget. -Császár Csilla vagyok. Hová cuccolhatok?

-Jaj, elnézést! Ne haragudjon! - Elpirul. Az arca hasonlít a piros körömcipő színéhez. Nem győz bocsánatot kérni, miközben ő is bemutatkozik.

-Tamás Ilona. - De rendesen zavarban van.

-El van nézve. Én nem mondtam, ki vagyok, te meg már a munkádra koncentráltál. Hörpintsük fel azt a békítő kávé, és beszéljük meg a továbbiakat!

Oláh Emőke: A csend fogságában!

Egy idős Ember, kinek élete volt a zene,
Életét maga előtt sokszor lepergette.

Fogja hegedűjét, de sérült már a vonója,
Reményét is elvesztette, hogy megszólaltassa.

Volt valaha társa, párja, sok jóbarátja,
Magára hagyták, támasza a múltja.

Volt fiatal, férj, Apuka és kiváló katona,
Mögötte egy kép, mely mindezt bizonyítja.

Lejárt az idő, megállt a falon lévő óra,
Nincs szüksége másra, csak egy jó szóra.

Búsan, egyedül nincs, kinek meséljen,
Nincs senkije, kinek újra zenéljen.

Kezében tartja megbecsült értékét,
Mely egykor meghatározta Életét.

Eltört valami, elragadta sikerét,
Elfeledték őt és értékes zenéjét.

Fiatalok húzzák a nótát, ropják a táncot,
Élvezik a színes, sikeres világot.

Csendesül majd az ő zenéjük is lassan,
Halkabb lesz a hegedű, sokszor a tokban.

Mikor minden véget ér, megszűnik az Élet,
Akkor látjuk be, hogy vesztettünk tehetséget.

Pedig nincs más vágya, mint egyszer zenélni,
Egy pillanatra magát muzsikusnak érezni!

Lengyelné Török Erika: Mi lennék?

Lehetnék a tél hidege,
Zúzmarát teríthetnék a földre.
Ha az ablakon át rám lehelnél,
Jégvirágot rajzolnék az üvegre.

A reggeli napsütésben
Fényt szórnék a szemedbe.
Birkóznék a melegséggel,
Jégcsapot növesztenék az ereszre.

Ha egy felhő kiszakadna,
S esőcseppet hullajtana,
Mégfagyna, ha engem látna,
Hópiheként az orrodra szállna.

Ha a felhő kitartó lenne,
Egyre nagyobb hópehely esne.
Beborítaná a földet,
Építhetné a hóembert.

A hópelyheket összefűjné,
A domboldalra felhordanám,
A szánkóddal azon csúsznál,
Szeretném, ha mosolyognál!

Szép a tél, ha fehér minden,
Csillog-villog a napfényben.
Azért lennék a tél hidege,
Hogy boldog legyen minden ember!

Mártonné T: Találkozás

(Schäffer Erzsébet
íróóval való találkozásom emlékére)

Már a puszta lény is meleget sugárzó,
Szavai pedig, elgondolkodtatók.

Miért is rohanunk? Álljunk meg egy szóra! -
Így mondja ő maga, és buzdít nyugalomra.

Az előadása sziporkázó,
Néha-néha sírásra fakasztó.

Árad belőle az őszinte szó,
Ami manapság ritkán hallható.

Mondanivalója emberségre biztató,
Az ember velejéig hatoló.

Jó volt hallgatni történeteit,
Vele együtt sírni és nevetni.

Remélem, fogunk mi még találkozni,
Szeretnék vele sokszor eszmét cserélni.

Dr. Török György: Aluljáróban

Néma a száj és könnyes a szem,
Fátyolán át keresem:
Hol az az ősz, a harmonikás?
Már napok óta nem lelem.

Hívös a szél, a hó betakar,
Nedves a fekhelye is már,
Pár doboz kéne, enni sem árt...
Egyszer majd eljön az a nyár!

Hajnali csendben halk zokogás,
Mécsesek lángja lobog.
Távoli tájra vitte a tél,
Álmait ott szövi tán?

Nincs panasz ajkán, nem könyörög,
Hangszere új gazdára vár.
Rongyai közt egy kép mosolyog,
Számára eljött már a nyár.

Kis Ferencné Elő Marika: Anyaszív

Milyen az anyaszív? Vajh” milyen is lehet?
Simogat, babusgat, óv, félt és szeret.
Fáj, ha az életben nem minden sikeres.
Minden baklövésedre csak kibúvót keres.

Megbocsát akkor is, ha te őt megbántod,
Önmagát okolja - biztos ő hibázott.
A Te hibád mindig kisebb, mint ahogy más
látja.
Mások kemény szava legjobban őt bántja.

A legjobb falatot mindig neked szánja,
A legszeretőbb társat csak melléd kívánja.
Gondodat, bajodat válladról levinné.
Hisz övét a sors már úgyis meggörbíté.

Az élet így formálja az „átlag” -családot,
Ha nem így van, akkor ott valaki hibázott.
Jegyezd meg, hol nyílik a szeretet kapuja!
Ragadd meg kilincset. - az élet adja.

Drotleff Zoltán: Anyák napja

Ma, mikor a szeretet csendje dalol,
Az Ég és Föld közt is csatornák nyílnak,
megbékélés nyújtja kezét valahol,
az örömök, bánatok együtt sírnak...

Igen! Az egyetlen nap e világon,
mikor az édesanyák békéje zeng,
s jövőnk harmatja leng minden virágon,
a teremtés csodás csírája dereng!

Drága anyám! Csupán távoli emlék,
mely a fejfákon alig szűrődik át,
de felnőtt fejjel is biztos menedék,
mióta megszülettem őszülő fiát...

Anyák napja! Minden anya ünnepe,
elvirágoznak, nyílnak egyaránt...
S a jövő anyáinak azt üzenje:
Békében hozzák világra a babát!

Ha örökké csak anyák napja volna...
Barátaim! Hát ez tőlünk függ csupán!
A világ nem fakulna szürke porba,
s nem sóvárogna úgy szeretet után!

Fokkné Borbély Marianna: Szépségek (grafitrajz)

Szabó Ferenc: Anya

Tőled árad szét az élet fénye;
Hűtlen gyermek éltető reménye;
Óriás vagy már az ő szemében;
Mégis csendben élsz; szerényen.

Mint egy földi angyal halk zenéje;
Hangod lágyan súg a kiseded fülébe;
Ápol, biztat, ringat, korhol s éltet;
Békességet önt piciny szívébe.

Tiszta szíved éltető tüzével
Óvtad őt eddig a bajban; merészen
S addig óvod; míg csak bírja lényed.

Túl kevés, mit visszaadtam néked
És ezért, bocsáss meg újra; kérlek!
Még sokáig óvjon Isten Téged...

Szűcs Erika Katalin: Drága Édesanyám!

József Attila Irodalmi Kör - Kiskunhalas

Szerető szívvel köszönöm neked az életemet és a felnevelésemet. Első felindulásomból azt is mondhatnám, hogy felelőtlen voltál, mert alkoholistává lettél. Túl gyorsan engedted el a kezem, túl hamar költöztél az „oda-átra”. De ez így nem igaz.

Te pontosan azt tetted, ami kellett nekem, hogy befuthassam azt az életutat, amit rám mért az Istenem. Igen, rengeteg erőre volt szükségem, mint a csodás pillangónak, amelynek ki kell bújni a bából. Ha lebontanánk róla a burkot, mielőtt világra jönne, elvinnénk tőle az időt, ami alatt módja van megerősödni.

Ha engem is elvittek volna nevelőszülőkhöz, nem tudtuk volna megvívni azt a közös harcunkat, ami azzá tett, amivé lennem kellett, hogy megtalálhassam az Istent, egy materialista világban. Felnőve megtanultam: Hiába van pénz és hatalom a kezemben, Jézus igazsága szükséges a lelkem fejlődéséhez. A lelkiismeret hiányában elmarad az erő, amit az Atya országában megtapasztalt öröm ad.

Életem problémás szakaszaiban volt elég kitartásom. A valaha megélt „anya-gyermek” harcok vezettek át a lelki nehézségeimen.

Tilingerné Gerlei Ilona: Anyácska

(szeretet gondolatok)

Névnapodon köszöntelek
drága, jó anyácska,
kívánom sok szeretettel,
a boldogság napsugara ragyogjon rád anyácska.

Rubin színű szeretet virága
nyíljon neked
drága, jó anyácska,
amíg élek, soha el nem hagylak téged.

Kezed munkájával születnek arany tettek
drága, jó anyácska,
azt súgja szívem:
te vagy a világon a legdrágább anyácska.

Ezen pillanatok – Jézus fényén áttekintve – segítettek lányom felnevelésében is. A mai serdülők igen bonyolult helyzetekbe sodorják bele a szüleiket. Most egy zavaros történelmi korszak elé nézünk, ahol nagy szükség lesz az isteni szeretet megtartására, hogy ember maradjon az ember.

Anyu, a magad „rossz” viselkedésével tettél engem erőssé. Én már tudom, hogy mindent megkaptam tőled, ami kellett az életem megéléséhez. Végtelesen hálás vagyok érte, mert nekem erre az ösvényre volt szükségem. Így nyert számomra értelmet a megbocsátó szeretet. Bármi is történt közöttünk, számomra akkor is Te voltál a legdrágább, a legjobb és a legmegfelelőbb édesanya.

Remélem: egykoron majd „istenhitünk” elhozza nekünk a találkozást a mennyek országában.

Váradi Klára: Szeretet

Eller Mária: Köszönet az édesanyáknak

Égi liliom nyíljon ma a mamákért,
Ők tesznek nap mint nap többet a világért.
Áldás és köszönet áldozataikért,
A teremtésben betöltött szerepükért.
Zengjenek a fanfárok mindannyiukért,
Szankta Máriáért is, példaképünkért.
Józseffel mindent megtettek Megváltónkért,
Tegyük mi is ezt mind, édesanyáinkért!

Anyáknapjára

Minden év május első vasárnapjára ezt mondjuk:
A N Y Á K N A P J A.

Egy szó, mely oly sokat jelent.

Mi nők kaptuk ezt a csodát a Teremtőtől. Testünkben fejlődjük ki a csoda, az új élet: a GYERMEK.

Ettől szebb e világon nincs. Parányi sejtéből növekedik. Készül e földi életre.

Megmozdul! - lehet, hogy focista lesz, mert annyit rugdos? - találgat a család, és szeretettel várják az új jövevényt.

ÉDESANYA: legszebb szó a sok szép magyar szó között.

Mindenkinek a saját Édesanyja a legjobb, a legszebb, a legaranyosabb a leg-leg... Folytathatnánk a végtelenségig.

Édesanyám sokszor mondta *“addig szeressük egymást amíg vagyunk”*.

E végtelen szeretet a földi élet befejezésekor sem szűnik meg, csupán más lesz.

Amíg a szívünk dobog, a szeretet ott él bennünk. Amíg élünk bizakodunk, hogy az égi mezőkön, fent a mennyországban folytatódhat a szeretetérzés.

Nekem már 20 éve nincs kinek mondanom *“Szeretlek Édesanyám”*.

Ám az élet megy tovább. Most drága Gyermekeim mondják ezt nekem.

Ne tartson vissza semmi! Mondjuk ki bátran Édesanyánknak, Szeretteinknek e csodálatos szót:

SZERETLEK - amíg vagyunk.

Elmondani, méltatni a szeretett édesanyákat kevés lenne az Alkotó összes oldala.

Így segítségül hívom azokat, akik a verselés tudományát kapták talentumként.

Susan Polis Schutz

Te megmutattad, hogyan adjak magamból.
azt, hogy milyen vezetni,

erősnek lenni minden vészen át,
hogy milyen fontos a család.

A feltétlen szeretet,
hogy észrevegyem azt,
mire vágnak az emberek.

Te megmutattad, mi az érték,
te mutattad a példát,
milyen egy nő és anya,
és, hogy mit érlel az élet gyümölcse.

BÜSZKE VAGYOK RÁD, ÉS SZERETLEK
MINDÖRÖKRE!

Sherrilyn Yvonne: Anya

A kulcsot adtad a kezembe;
nyitja az élet minden ajtaját;
ha egyik ajtó becsukódik,
a másikon megyek tovább.
Mindegy mi van mögötte,
mert szereteted az enyém,
segítő vagy és jó barát.

Aradi Erzsébet

A természet az én barátom

Müller Kitti alkotása

Mi is a természet? Nekem egy fontos, érdekes, gyönyörű látvány, ami magával ragad. Szeretem azt, amikor elmegyek kirándulni, sétálni a kutyusaimmal, és kikapcsolódom egy kicsit.

Általában csak nézelődök, és hallgatom a madarak csicsergését, a természet csendjét, melynek szépségét az évszakok változásával tudom legjobban érzékeltetni. A tavaszt imádom, mert boldoggá teszi a lelkemet, felturbózza a kedvemet az ablakomon bekukkantó, első tavaszi napsugár. Nyáron pedig nincs sulis, több időt fordíthatok a kis kedvenceimre, a családomra és magamra is. Ilyenkor sokat vagyunk együtt a közeli erdőben, vagy egyszerűen csak sétálgatunk a parkban. Szeretek csobbanni a medencénkben, süt-kérezni, élvezni a tűző nap sugarait a napernyő alatt. Bőven van időm az erdei túrákra, ahol megleshetem az erdő titkait, állatait, a szép zöld bokrokban megbúvó apró madarakat. Az őszben az tetszik leginkább, hogy kis kedvenceimmel, Totóval és Lindával nagyokat sétálunk. Ők imádnak a levelekbe hemperegni, egymással hancúrozni. Bármerre nézek, az avar, az őszi táj, gyönyörű színekben pompázik a vöröstől a narancssárgán át a barnáig. Egyszerűen csodálatos! A telet pedig azért kedvelem, mert jókat lehet

szánkózni, hócsatázni, hóembert építeni – már ha van hó –, és csúszkálni a fagyos utakon, befagyott pocsolyákon. És milyen jókedvre derítenek a hó alól kikandikáló első hóvirágok! Sajnos, manapság ritkán esik a hó, és ez engem nagyon elszomorít.

De azért sem vagyok derűs, mert sajnos vannak olyan emberek, akik szemetelnek, és ezzel nagyon szennyezik a környezetünket. Próbáljuk megmenteni a földet, hisz ki tudja, hogy mi lesz a jövőben! Az erdő sűrűsége karácsonykor megcsappan a fatolvajok miatt, de arra nem gondolnak, hogy egy fa, mire megnő, az legalább 10-15 év. Ha ebbe jobban belegondolunk, pl. karácsonykor az erdőt ha megfosztjuk egy fától, előbb-utóbb kipusztul az erdő. Ám ha veszünk műfenyőt, akkor az legalább 5-6 évig használható, és már ezzel az aprócska dologgal sokat teszünk földünkért. Ha év elején elültetünk egy-egy fát, ezzel is segíthetjük a föld gyógyulását, hiszen a fa oxigént ad nekünk. Remélhetőleg a 2030-as években kevesebb lesz a műanyag, és több az újra hasznosítható anyag. Ezzel is óvhatjuk a természetet, szűkebb környezetünket.

Még sok dolgot sorolhatnék fel, de máskor is gondoljatok vissza az előbbiekre! A világunk egy megfizethetetlen dolog, és nekünk vigyáznunk kell rá. Ha belegondolsz, te születél erre a földre, meg kell becsülnöd azt, amid van, és amit a természet adott. Sajnos manapság az emberek többsége csak a pénzre tud gondolni, de arra szinte soha, hogy mi az egészséges. Pl. itt a cigaretta, amivel nemcsak a saját, hanem mások tüdejét is tönkreteszik, szennyezik a levegőt, a dohánygyárak meg jól meggazdagodnak. Nagyon rossz látni, még gyerekszemmel is, hogy a pénz többet ér valakinek, mint az élet.

Boldog vagyok, hogy leírhattam a saját gondolataimat, azt, hogy miért barátom a természet. Remélem, gondolataimmal én is hozzájárulhatok szépségének, épségének megőrzéséhez.

Batuska Lotti

5. osztályos tanuló

Gyóni Géza Általános Iskola, Dabas

Kézműves alkotások legifjabb alkotóinktól

Müller Enikő munkája

Müller Kitti munkája

Müller Kitti munkája

Müller Dóra filc munkája

Mitták Ferenc: Húsvéti szokások

(Nagyapám meséi)

Az 1950-es évek közepén a Pest megyei Gyón faluban laktam, a Kurtasoron, a Kálvin János utcában, a Sziráki Pál utca és a Vágóhid utca kereszteződésénél. Kis nádfedeles, búbos kemencés, mestergerendás házunk volt, közös udvarral az apai nagyapámékkal (id. Mitták József 1888-1960). A közelben volt az általunk Nagy-hegynek nevezett régi temetődomb, ódon sírlapokkal és kriptákkal, a Nagy-víz, az Eperes, a Disznójárás, a Pap-hegy, ezernyi hely a játékokra és a barangolásra. Számos esetben azonban csak az előttünk kanyargó utcákon, poros földutakon ugrándoztunk, árokcsicát játszottunk, vagy rongylabdát rúgtunk.

Emlékszem, az egyik 50-es évben korán jött a tavasz, március 15-én már mezítláb fociztunk. Amikor kellően elfáradtunk és kiizzadtunk, bementünk a nagyapapáékhoz vizet inni. Nagyapám kint ült az udvaron, élvezte a korai napsugarakat.

Miután ittunk, odahívott magához bennünket. Voltunk vagy heten-nyolcan, a földre telepedve körbeültük. Tudtuk, hogy mesélni fog valami érdekeset, hiszen nagyon szeretett a múlttól révedezni a jó öreg. Mesélt sokat az első világháborús katonai élményeiről, a régi világ kurucairól és betyárjairól, az ünnepekről és munkáról, örömről és bánatról. Most így szólt hozzánk:

-Tudjátok-e gyerekek, hogy rövidesen milyen ünnep lesz?

-Hát a Húsvét, nagypapa!

Aztán jött a következő kérdés:

-És mondjátok, mit is ünnepelünk, mire emlékezünk?

Egy kis csend után az unokatestvérem, Szlama Jancsi – aki legidősebb volt köztünk – válaszolt:

-Húsvétkor Jézus Krisztus kereszthaláláról és a feltámadásáról emlékezünk meg. Na és akkor locsolkodunk.

Nagyapa jóváhagyólag kacsintott a helyes válaszra. Megsodorta a bajszát, majd egy hosszabb mondatba kezdett a húsvétről és a hozzá kapcsolódó szokásokról.

-Igen, a húsvét a karácsony mellett a kereszténység második legnagyobb ünnepe, amelyen Jézus Krisztus mártíromságára és csodás feltámadására emlékezünk. Időpontja évente változó, azt mondjuk, hogy mozgó ünnep, a tavaszi napéjegyenlőséget követő holdtölte utáni vasárnapon kell tartani. A húsvétot megelőző hét nap a „Nagyhét”. Első napja a Virágvasárnap, amelyen Jézus Krisztus jeruzsálemi bevonulásának emlékére olajágakkal vagy barkával körmenetet tartanak. Az emberek úgy hiszik, hogy a szentelt barka távol tartja a betegségeket, elűzi a gonoszt és a jégesőt, megóv a villámcsapástól. Ilyenkor szokás a kiszehajtás vagy téltemetés. Az erre az alkalomra készített kiszé-babát a minden faluban vagy határában megtalálható vizekhez viszik, verset mondanak és a bábut bedobják a vízbe a következő mondókaival, ez a Gyón melletti Sári nevű faluban is szokás:

„Haj, te kiszí, kiszőce.
Mindenféle sebtől, bajtól
Rossz keléstől, betegségtől
Óvd, tisztítsd meg a falut,
Hogy ebben az évben
Mindnyájan jó egészségben,
Békességben éljünk.
Haj, ki kiszí, haj!”

Ennek a szokásnak a lényegét úgy lehet mondani, hogy kiviszik a telet, a bajt, a betegséget a faluból, és behozzák a tavaszt, az egészséget.

Visszatérve a Nagyhéthez, a következő jelentős nap a Nagycsütörtök. Az utolsó vacsora és a szenvedés kezdetének az emléke. Ezen a napon van a püspöki székesegyházakban az olajszentelés, a lábmosás pedig annak emlékére, hogy a Biblia szerint Krisztus e napon megmosta tanítványainak lábát.

Nagypénteken Jézus kereszthalált szenvedett a Golgota hegyen, majd harmadnapra feltámadt. A Húsvétvasárnap a Nagyhét záró napja, a feltámadás ünnepe. Ekkor van a húsvéti határjárás, a határjelek megújítása, a források, kutak kitisztítása. Szokás minden faluban húsvéti bál rendezése.

És jól mondtad Jancsi unokám, Húsvéthétfő egy népi ünnep, gazdag népszokásokkal: a locsolás, a hímes tojás ajándékozásának ideje. Mindkettő ősi termékenység - varázslásra utal. A tojás Jézus Krisztus újjászületését jelképezi. Húsvétkor az asszonyok és lányok főtt tojást festenek, azt adják a locsolóknak. A lányokat lehet vízzel öntözni a kútnál, vagy most már gyakrabban kölnivízzel meglocsolni.

Meg kell még említeni, hogy szokásban van a húsvéti bárány feláldozása és elfogyasztása, vagy a böjt végével a füstölt sonka főzése, és az abból való evés.

Itt a nagyapám megállt. Elfáradt. Beszalajtott engem a nagymamához, hogy kérjek neki egy fröccsöt, úgy ahogy inni szokta, fele bor és fele szóda. A kivitt fröccsöt egyszerre lehúzta, aztán folytatta a mesélést:

-Na, gyerekek, milyen versekkel készültök a locsolásra? Te milyet tudsz, Ferkó?

Gyorsan elhadartam a mindenki által ismert mondókát:

„Zöld erdőben jártam,
kék ibolyát láttam,
el akart hervadni,
szabad-e locsolni?”

A többiek velem együtt mormolták. Nagyapa ránk nézett:

-Csak ezt tudjátok?

A nálam négy évvel idősebb Sanyi bátyám rákezdet:

„Én kis kertész legény vagyok,
Rózsafákat locsolgatok,
Itt is van egy szép rózsaszál,
Megöntözlek, ne hervadjál!”

Aztán csak néztük a nagyapát, vártuk, hogy mit szól.

-Több verset nem ismertek? – kérdezte.

Ingattuk a fejünket. Nagyapa megsimogatta a hajamat.

-Egyet én is megtanítok nektek.

Béle is fogott egy számunkra ismeretlen mondókába:

„A sonka, tojás el ne hagyjon soha,
Ezt kívánom most, kedves házigazda.
Jövetelem célját tömören elmondom,
Virágot locsolok, nehogy az hervadjon.
Rövid lesz a szavam, nem mondok már sokat,
Engedjék meglocsolni szép leányukat.”

Megtapsoltuk nagyapát. Tetszett a verse, rögtön megtanultuk, hogy húsvétkor el is mondhassuk.

-Még egy dolgot mondok, gyerekek – zárta le a mesélést nagyapa – húsvétkor nem csak a lányokat locsolják, hanem gyakran a férfiakat is megtréfálják. Velem is megesett, hogy este beszóltak az ajtónál:

-Jöjjön ki Józsi bácsi, kiszabadultak az ökrei.

-Éltem a gyanúval, és az ajtót kinyitva kilöttem a csősz puskámmal a levegőbe. A legények a vízzel teli vödreiket eldobálva rohantak ki az utcára. Hallottam, hogy mondták „nem jó viccelni az öreggel”. Szóval nem sikerült leönteni engem hideg vízzel.

Most már fejezzük be, gyerekeim. Az elmondottak ismeretében, és szerint készüljétek a húsvéti ünnepre. Legyetek jók, most, és mindörökké!

Balog Eszter: A tél farsangja

Farsangba indult a tél,
karmesternek öltözött,
Magát peckesen felpálcázva
Dabasra költözött.

„Tavaszkarmester” megérkezett,
Legyen hát tavaszi móka!
Összehívta a zenekart,
Eljött az óra!

A karmester pálcát emel,
tekintet keres,
látja a hangszereken:
megannyi oly deres!

A világítás vakító-fényes,
kinyitja a tavasz-kottát,
dönt: pálcával kopogtat,
és megkezdi a próbát.

A kakas késve kukorékol,
lábbal topog a hóba,
a bicikli lánca fagyottan kattogja:
„Tényleg van ma próba?”

A gerle fellépő ruhát keres,
mert lett ő oly molett,
szegény cinke szomorkodik:
„Elmarad a duett!”

A Ford Tenor nem indul,
olajoz és ecsetel,
a Fiat kísérné fiát,
de az a Seat-tal csetel.

A verebek csivitelni kezdenek,
egyikük sem sztrájkol,
a galamb hiányzik csak:
a gerlével „szkájpol”

Hiányzik még valaki:
mudi keresi a hűgát!
Úgy látszik, ma sajnos,
egyedül éneklí a fűgát.

A szódák üresen kongnak,
kifogyott belőlük a pezsgés,
de ha jönnek ma új tagok,
lesz itt majd még nyüzsgés!

A szólisták csak később jönnek,
boldog lesz a kórus,
ha hallhatják, hogy énekel
a csengő hangú krókusz.

A karmester míg körbenéz,
gyomra hangosan korog.
A figyelmes szél megböki hintaágy barátját:
„Te jössz!” – s az máris hozzá nyikorog.

A zenekarban eltörpül
minden dicső rang,
amikor váratlanul megkondul
három szép mély harang.

A próbának lassan vége,
valódi báli zenétől megfosztottan.
A karmester hátradőlve mondja:
„A jelmezem nem jól választottam!”

Azzal a kottát becsukta, jelmezét levette,
ismét zord, hideg tél lett.
Menekült, ki merre látott!
A tél farsangja itt ért véget.

Visszament, ahonnan jött,
Zúz Marának ontotta a panaszt:
„Engem már nem szeretnek...
Mindenki várja az igazi tavaszt!”

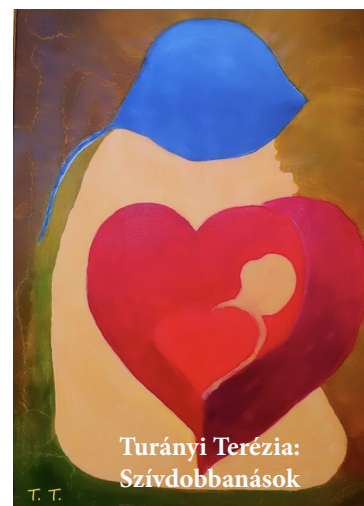
Míg a telet vigasztalták,
az égiek szavaztak,
majd átadták a varázspálcát,
az igazi tavasznak.

Turányi Terézia

Az Alkotó vendége Turányi Terézia, akivel Örkényen, egy Szó-Zene-Kép műsor keretében találkoztam először. Izgalmas, szemet, lelket gyönyörködtető, elgondolkodtató festményei magukkal ragadtak engem is, mint minden látogatót. Most szeretettel ajánlom az Alkotó olvasóinak figyelmébe a festőnő bemutatkozását, és néhány alkotását.

Turányi Terézia vagyok. Örkényben születtem, jelenleg Gyöngyösön élek. Festeni autodidakta módon kezdtem. Első festményemet 1970-ben a felújított gyöngyöspatai templom ihlette. Ezt követően 2009-ben vettem újból ecsetet a kezembe. Egy pályázatra elkészült a -Szent család- festményem, melyet a Gyöngyöspatán élő Molnár László festőművész elismerő szavakkal méltatott. 2014-ben az Örkényi Szabad Szalon pályázatán a Szívdobbanások című festményem II. díjas, a fotópályázatra beadott felvételem I. díjas lett. Azóta tagja vagyok az Alföldi Szabad Szalonnak, részt veszek festményeimmel, fotóimmal az Örkényen megrendezett tavaszi és őszi kiállításokon. Tagja vagyok a Gyöngyösi Műhely közösségének, melyet Paksy Marica irányít. Részt veszek a városi, valamint a Heves megyei amatőr képzőművészeti kiállításokon, és nyaranta csatlakozom a gyöngyöspatai Mátrai Festőtábor csapatához. 2017-ben első díjat nyertem a Mátrai Napok "Muzsikál az erdő" című képzőművészeti rendezvényének pályázatán. Ez évben kezdtem meg tanulmányaimat a Zsilip Művészeti Festőtanodában. Mesterem - az általam nagyra becsült Gasztonyi Kálmán festőművész irányításával - elvégeztem a kezdő festő kurzust. Örkényi gyökereim révén örömmel tettem eleget az „ALKOTÓ”-ban történő bemutatkozásra való felkérésnek.

József Attila Irodalmi Kör

Kiskunhalas

Sári Katalin: Vagyunk egymásnak

(Betekintés egy találkozóra)

Csengettek. Megjött Herédi Zsuzsika. Lekiabálok az emeletről: Helyezd magad kényelembe a konyhában! Mindjárt kész vagyok! Előveszem a hűtőből a vasárnapi sütemény maradékát és persze, hogy nem hagyjuk ki a sütizés örömeit.

Elindulunk, most kivételesen autóval. Esőre áll az idő és a Szaki elég messze van. Tegnap értesültem róla, hogy Szedő Tibi nem tud jönni Budapestről, mert valamivel elrontotta a gyomrát. N. Sebestyén Kati és férje sem tudnak részt venni most az összejövetelünkön, mert nagyon sűrű a programjuk. Hiába, egy nemzetközi hírű festőművésznővel ez bizony megesik. Zelenák Györgyike Kékestetőn üdül éppen, neki csak telefonon kívánhatok szép és élménydús napokat. A tüneményes Szűcs Erika nem jöhet, mert karanténban van.

Zsóka a lábát fájlalja, vezetni nem tud, így Gál Misiékkal megbeszélem, hogy ha a lánya behozza, ők hazaviszik. Emiatt nem maradhat ki a buliból! Az idén érettségizett Lajos Vivike még vasárnap is dolgozik, ahogy előző napon is. Szombaton elbicikliztem a munkahelyére mert szeretett volna küldeni az ő fogadott nagyjának egy óriás palacsintát. El is juttattam a címzetthez, persze nem egészen olyan elegáns állapotban, ahogy a küldő becsomagolta. Néhány kátyú, amelybe sikeresen behajtottam, megtette a magáét. Elő Marikának így is nagyon ízlett a baracklekváros-túrós finomság.

Az összejövetel emlékezéssel kezdődik. Egyik volt irodalmi klubtársunk október elején egy halasi idősök otthonában sajnos elhunyt. A drága, drága Finokné Bodonyi Etelka néni temetése nagyon messze, Sárokon lesz szűk családi körben. Így csak egy koszorút küldünk az irodalmi kör nevében az egyik hozzátartozóval. A régebbi tagokkal felidézünk egy-egy kedves emléket, sztorit vele kapcsolatban.

Kirakjuk a finomságokat, italokat az asztalra. Elmeséljük, kivel mi történt az elmúlt hónapban. Felidézük a közelmúltban történt örömteli eseményeket: Szokolay Zoltán költői estjét, a Gál család kiállítását, Pásztor Gergő fotókiállítását, Szedő Tibi könyvbemutatóját. A Halas Televízió, a Halasi Tükör tudósított az eseményekről. Ismét megállapítjuk, hogy zajlott az élet klubunk háza táján.

Ezután Zsóka felhívja Elő Marikánkat, mindenki pótanyukáját, nagymamáját. Kihangosítja a telefont. Marika gyengélkedik ugyan, de a humora töretlen. Hatalmas nevetések közepette zajlik közte és a kör tagjai között a diskurzus, amit azzal zár: „Köszönöm, hogy vagytok nekem!” „Köszönjük, hogy vagy nekünk!” kiáltjuk szinte egyszerre.

Ezután megint cseng a telefon, mert dr. Kocsis Marika szeretné hallani a hangunkat. Betegségéből még nem sikerült teljesen felgyógyulnia, így nem tud köztünk lenni. Vele is beszélgetünk. Milyen jó, hogy ki lehet hangosítani a telefont.

Egy papírlapot keresek, de sehol sem találok. Zsóka a segítségemre siet. A toll kifogyott. Gergő már szalad is és három tollal tér vissza. Levelet írunk Erikának, hogy tartsuk benne a lelket. Mindenki szép gondolatokat fogalmaz meg számára. Míg körbemegy a papír, Zsóka felolvassa csodálatos írását betegségéről, gyógyulásáról, Istenhitéről.

Balogh Zsuzsa örömmel mutatja frissen kiadott vadonatúj verseskötetét. Engem is megajándékoz egy dedikált példánnyal. Meghatottan köszönöm meg. Két gyönyörű verset hallhatunk tőle. Ismét megállapítom, mekkora tehetség. Én következem. A Csók és könny című antológiából olvasom fel Etelka néni életét, így emlékezve rá. Megrendülten hallgatják. Monda Margó ismét elkápráztat minket két verscsodájával, amit csak fokoz, hogy párja, Pásztor Gergő még egy harmadik versét is felolvassa.

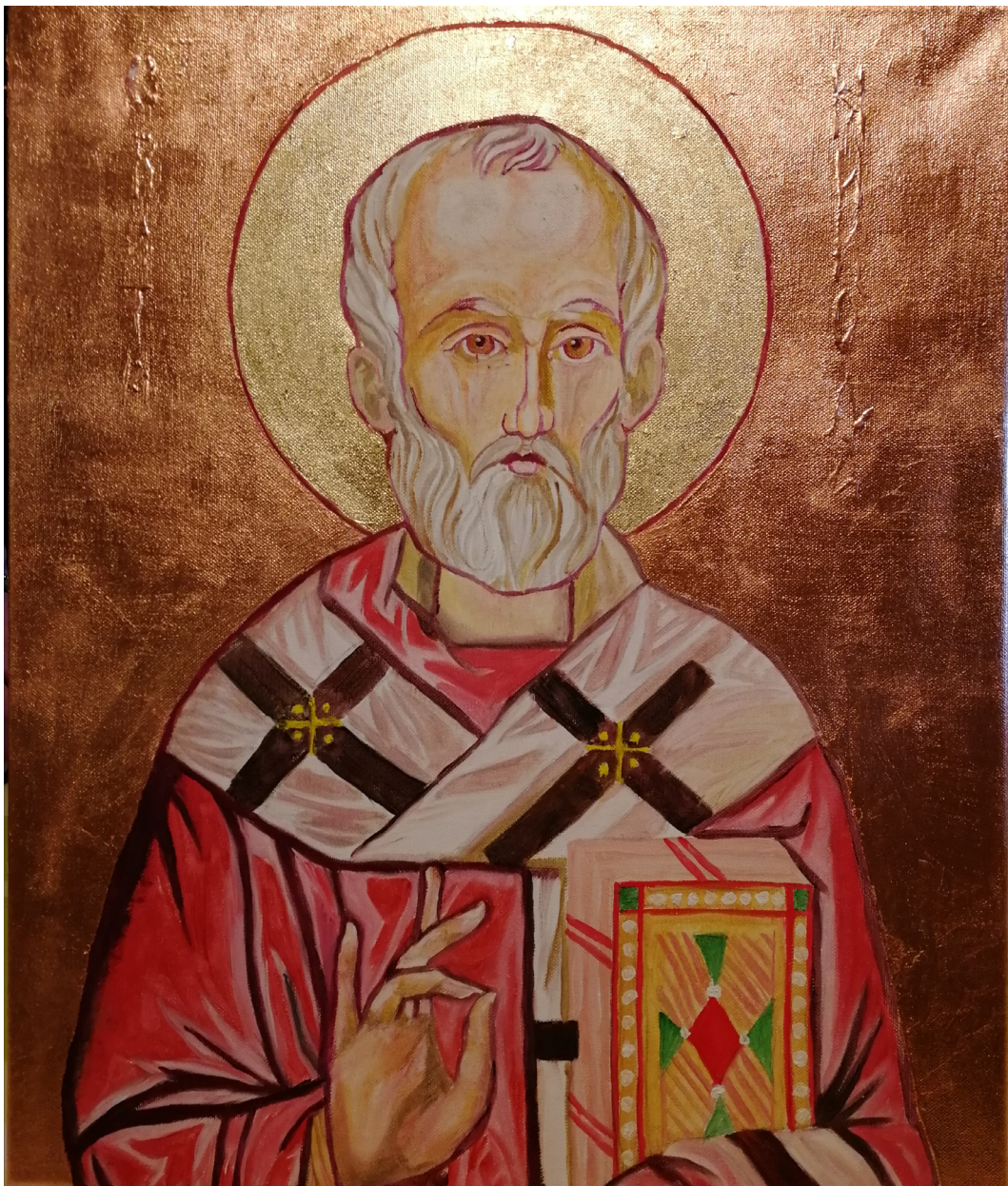
Gál Misi nem szándékozott ma verset olvasni, mégis megteszi. Ugyanis Herédi Zsuzsika hozzá írt egy

költeményt, melyet a Gál család kiállítása ihletett. Mutatja a gyönyörű csomagolást, majd kibontja és felolvassa a róla szóló írást. Párja, Erzsike azt meséli el, hogyan szervezett Misi hatalmas meglepetésbulit születésnapja alkalmából. A napokig tartó szervező munka életre szóló élményt jelentett neki. Herédi Zsuzsika versei zárják a ma bemutatott alkotások sorát.

Esteledik. Mégsem sietünk. Meghittent, ráérősen beszélgetünk. Ma nem hívtam vendéget. Ma csak egymásra figyelünk. Mesélünk szomorú és vidám történeteket. A szomorúakat megvigasztaljuk, mindenki hozzátéve a maga reményt keltő gondolatait, a vidámakkal együtt nevetünk. Sötét van, hiába, előrehajtották az órát. Lassan szedelőzködünk, nehezen válunk el. Sokszor hangzik el a „Vigyázzatok magatokra!” mondat. Balogh Zsuzsát egy darabon elviszem, addig is együtt vagyunk hárman. Kiszállva még Herédi Zsuzsival örömködünk a szép délután felett, aztán tőle is elköszönök.

Erika közel lakik hozzánk. Gyalog elviszem neki a közösen írt levelet. Becsöngetek és a kerítésen keresztül néhány biztató szó kíséretében átadom. Öröm és meghatottság tükröződik az arcán.

A szemerkélő esőben sétálok haza. Jól esik az arcomat mosó harmat. Könnyű a lelkem. Milyen jó, hogy vagyunk. Vagyunk egymásnak!

Gál Mihály: Ikonok

Elzákmányolt idő

Szedő Tibor, a Gyóni Géza Irodalmi kör ifjú poétája tartalmas életutat járt be már eddig is. Szeretném felhívni figyelmüket legújabb verseskötetére, melynek illusztrációját, és a könyv borítóját Irodalmi körünk tagja N. Sebestyén Katalin készítette. Az alkotóknak szívből gratulálunk.

Szedő Tibor vagyok, 1979. október 22.-én születtem Budapesten. Másfél éves koromban fogadtak örökbe. Hiperaktív kisgyerek voltam, ezért anyukám elvitt egy uszodába, hogy lekösse felesleges energiámat. Szerettem odajárni. Iskolai éveim alatt is jártam úszni, mert a testnevelő tanárom felfedezte tehetségemet. Elvitt versenyekre is, ahonnan többnyire éremmel tértem haza. Tizenöt évesen megérintett az ihlet varázsa. Elkezdtem rímekbe szedni a sorokat. A ballagási versem hatalmas sikert aratott. Az általános iskola után szakmát tanultam és szakács lettem, majd leérettségiztem.

Versenyszerűen úsztam, és jelentős sikereket értem el: 1997-ben Spanyolországban az Európa bajnokságon III. helyezett lettem 50 pillangóban, a 4×50 vegyesváltóban, és a 4×100 gyorsváltóban ezüstérmet szereztünk.

1999-ben Németországban 50 pillangóban Európa bajnok lettem, 4×50 vegyesváltóban arany, és a 4×100 gyorsváltóban ezüstérmet szereztünk.

2000-ben Ausztráliában III. helyezést értem el 50 pillangóban, és a Paralimpián, egy váltó arany is öszszejeött. 2003-ban Hong Kong-ban a Világbajnokságon I. helyezett lettem 50 pillangóban, és nyertünk még négy aranyérmet.

Közép Fokozatú Lovagkereszttel is büszkélkedhetek. Ezen felül Nívó díjat és ezüstérmét is kaptam, melybe belegravírozták a nevemet. Két éve az Olimpiai Parkban kőbe vésték nevemet a 4×50 vegyesváltó kapcsán. A sport nagyon sokat adott nekem emberileg és lelkileg is.

Sajnos 2002-ben elhunyt Édesanyám, de tudom, hogy azóta is velem van, a szívem örök lakója.

Öt éve elkészült első saját verseskötetem, és mára már a 10. kötettel büszkélkedhetek. Több mint 30 antológiában jelentek meg lelékrezdüléseim. Tagja vagyok több jeles irodalmi körnek, köztük a dabasi Gyóni Géza Irodalmi körnek is. Rendszeresen publikálok folyóiratokban. Számos versem jelent meg az Alkotó Irodalmi és Kulturális folyóiratában is.

Az írás számomra önkifejezés. Több stílusban vagyok jártas. Arra törekszem, hogy nyomot hagyjak olvasóim lelkében műveim által. Legújabb verseskötetem címe: Elzákmányolt idő. Ez a könyv a „Koronavírus-járvány gyermeke.”

A borítót N. Sebestyén Katalin tervezte a hátlappal együtt, a könyvben látható grafikákat is Ő készítette.

Születésnaposok

2021. február 25.-e egy újabb évforduló a Gyóni Géza Irodalmi Kör életében.

Kétévesek lettünk. Az első évről igen eseménydús beszámolót tudtunk összeállítani az Alkotó olvasóinak részére.

Nézzük mit hozott a második év, melyben végig kísért minket a világjárvány árnyéka.

Amikor lehetett, fokozott biztonsági óvintézkedések mellett megtartottuk a találkozóinkat, ám az évet alapvetően az online kapcsolatottartás jellemezte.

Megemlékeztünk jeles napokról.

Vendégünk volt Valentyik Ferenc helytörténész.

Vers szerda videósorozatunk keretében verseket szavaltunk el, olvastunk fel.

A Magyar Költészet Napján Gyóni Géza verséhez készített kisfilmmel tisztelegtünk a költészet nagyjai előtt.

A karantén idején versekkel, videofilmekkel segítettük mindazokat, akiknek az adott helyzet nehézséget okozott.

A helyi Önkormányzat, a dabasi Nyugdíjas klub, és a Kossuth Művelődési Központ segítségével megszerveztük, és házigazdái voltunk Cserna Ildikó operaénekes nagyszerű dalestjének.

Pályázati támogatásból Alkotói teadélutánt szerveztünk. Vendégünk volt Pánti Anna operaénekes, az Opera nagykövete, költő.

Versorozatokot indítottunk: Őszi szinkavalkád és Gyertyaláng címmel.

Verseket írtunk, és küldtünk az Önkormányzat felkérésére Dabas város 750 éves jubileuma kapcsán.

Versekkal kedveskedtünk a szépkorúaknak, a költészet kedvelőinek a Dabas Televízió Senior Akadémia online műsorában.

Aktív részesei voltunk, és vagyunk az Alkotó Irodalmi-Kulturális folyóiratnak.

Elkészítettük első zenés, verses CD-nket, melynek: Ünnepi Varázs címet adtuk.

Megújítottuk, bővítettük weboldalunkat, Facebook posztjainkat.

Köszönjük mindazoknak, akik aktív közreműködésükkel hozzájárultak tevékenységünk színvonalasabbá tételéhez!

Hermann Marika

Születésnap 2020.

Cserna Ferenc: Két év (DABIK évforduló)

Két év telt el, hogy „születtünk”
Nagy kedvvel és reménnyel,
Sokszor úsztunk árral szembe
Néha biz’ küzdelemmel.
Szívünk, lelkünk beleadtuk
Mentünk tovább nagy hittel!

Verssel, dallal és zenével,
Töretlenül előre,
Hisszük, amit adni tudtunk,
Mindenkinek megérte.
Büszkék vagyunk mindenkoron
Gyóni Géza nevére.

Városunknak nagy szülöttje
Csapatunk név adója,
Lelkesülve visszük hírét
Szerte a nagyvilágba,
Közös célunk, hogy terjedjen
Szeretet és kultúra.

Szívünk, lelkünk mindig nyitott,
Hozzánk bátran eljöhetsz!
Az se baj, ha nem írsz semmit,
Lényeg, hogy verset szeretsz,
Pozitívan nézz előre,
S közöttünk otthonra lelsz.

Teljék el még sok esztendő,
Melyre elménk mindig várt,
Itt még az is szárnyra kel, ki
Jószerevel gyalog járt,
Vers utáni vágyunknak csak
Csillagos ég szab határt.

Szülinapi torta a Jávor cukrászdától - 2020.

ALKOTÓ folyóiratról születésnap pár gondolat...

A Dabason működő Gyóni Géza Irodalmi Kör és az Angry Cat Kft. által egy éve negyed évenként megjelentetett ALKOTÓ irodalmi-kulturális folyóirat új számát már alig várom, hogy kézbe vegyem és olvasgassam, kóstolgassam a benne megjelent írások színes, belső-harmonikusan kicsengő gondolatait, mondanivalóját, vagy láthassam a benne megjelenő festmények, gyermekrajzok vagy a rám tekintő, bemutatott szerzők arckép mását, a színes fotókat.

A versek, a prózai művek, a bemutató szövegek, a gyermekoldal, a humor és a rejtvény is, és mind, mind a lap össz-harmóniáját adják vissza az Olvasónak, aki megtalálja a számára hangulatot visszaadó gondolatsorokat, finom rezdülésű írói, költői érzelmi élet-átsugárzást. Az Olvasó feltöltődik, és várja az újabb folyóirat frissen megjelenő számát, hogy újra fel tudjon tölteni.

Általam írt sorok lehetnek ünnepi, születésnap dicsérő gondolatok is. Lehet egyben gratuláció is e jól megszerkesztett évszakokhoz megfelelően változtatott arculattal megjelenő folyóiratnak tovább lelkesítő ajándék is.

Őszinte tiszteletbeli tagsági szeretettel gratulálok e folyóirathoz és további sikeres évtizedeket a magam és az Olvasók nevében is megtisztelő, igaz zalai szívvel:

*Kanizsa József író, költő, kritikus,
a Magyar Kultúra Lovagja,
Kőbánya Díszpolgára*

Gyóni Géza: A béke jön

A béke jön, - már mehetek.
Bajtársak, Isten veletek.
Felhőlovam nyergelve áll -
Ne féljete, ne szóljatok
Ott leszek én a kapunál.

Hol fenyves-árnyas zuhatag
Medrében annyi vér szakadt:
Kárpát kemény szikláinál,
Tarajos, ives hegy gerincén
Felhőlovam büszkén megáll.

Ki megáldottam mentüket,
Bajtársak, kell hogy ott legyenek
S köszöntsem, ha behajtanak
Az ős Kapun, a szent Kapun
A diadalmas hadakat.

Kárpát véres lejtőiről
A napsütött dombokra föl
Már menjenek, már menjenek,
Kik oly soká látták sötétnek
A véghetetlen, kék eget.

Mely annyi holt testet takar:
Legyen végső e diadal.
S a vérrel vont határokon
Békés népekkel jó rokon
S boldog legyen már a magyar!

Vérnek ágyából mely kikél,
Áldott legyen már a kenyér,
És annyi mártir-sir felett
Süssön fel édes, szent napod
Munka, Békesség, Szeretet!

Szabad a vers?

Természetesen, szabad! És hiszem, hogy a címet olvasván mindenkinek eszébe jut a szabadvers, középiskolás, főiskolás éveink irodalomórái, előadásai, ahol – a többi szépirodalmi, esztétikai élményeinkkel együtt – kóstolgattuk, ízlelgettük eme versformát, próbáltunk barátkozni az addig szokatlan hangzással, ritmussal, és kerestük a jól megszokott rímekeket. Nekem legalábbis ilyen volt a szabadverssel való első találkozásom.

Bevallom, nem könnyű olvasni és értelmezni a költészetben eddig megismert hangsúlyos, időmértékes és szimultán verselés után ezt, a modern költészetben megjelenő új minőséget, a szabadverset, ezért megpróbálok néhány gondolattal, példával közelebb hozni hozzád is, kedves Olvasó, rövid kortörténeti áttekintést adva annak keletkezési idejéről, körülményeiről.

Szinte hihetetlen, de már az ősköltészetben is fellelhetjük a szabadverset, pogány ráolvasók, archaikus népi imádságok formájában, sőt, mintegy négyezer évvel ezelőtt Egyiptomban, az egyik sírkamra falára vésték Akhen-Aton fáraó himnuszát, amely Amon-Ré napistenhez szólt.

„Te melengeted a nő méhének gyümölcsét,
Te teremtetted a férfiú magvát,
Te táplálsz az anya testében a fiút,
Te viselsz gondot az anyára, hogy ne sírjon...”

De szabadvers a Bibliában fellelhető Énekek éneke is, melyben a szerelem szépségéről énekelnek.

„De szép vagy, kedvesem, igen, szép vagy!
Szemeid, mint a galambok a fátyolod mögött.
A hajad, akár a kecskenyáj,
Amely leereszkedik Gileád hegyéről...”

A szabadvers klasszikusának a XIX. században élt nagy amerikai költő, Walt Whitman számít, aki 1855-ben jelentette meg *Fűszálak* című kötetét, mellyel új korszakot nyitott a költészet történetében. Miben rejlik ez az újítás? Vers vagy inkább próza a szabadvers? Netán mindkettő egyszerre? A vers érzékelése füllel fogható, akusztikus élmény, melynek mozzanatai ritmikusan ismétlődnek. Verslábak, ütemek, rímek, asszonáncok felfogható visszatérése teszi verssé a szöveget. Prózának pedig az olyan szövegeket tartjuk, amelyekben ilyen törvényszerű visszatérés nincs. Az úgynevezett szabadvers prozódiailag(1), szöveghullámozása szerint tulajdonképpen próza, de vagy a szöveghullámozása közelít a versek ütemezhetőségéhez, dallamosságához, vagy szóhasználata költői, azaz a versek emelkedett hangulatára emlékeztet. A szabadvers tehát vers, valamennyi darabja akusztikailag eltér egymástól, legtöbbjük prozódiailag inkább próza, de hangulati töltése szerint mégis vers. Nemes egyszerűséggel: a szabadverset nevezhetjük a líra prózai változatának is. XIX. századi kialakulásában jelentős szerepet játszottak a szimbolisták, majd kiemelkedőek Apollinaire, Majakovszkij, a szürrealisták alkotásai. Magyarországon kiváló művelője volt Kassák Lajos, Füst Milán, a fiatalabb generációból pedig Marsall László, Parancs János, Orbán Ottó.

Az előbb említett Walt Whitman-kötetben az előszó után 12 hosszú, lüktető ritmusú szabadverset olvashatunk. Az amerikai költő formai újítását először gúnnyal és felháborodással fogadták, azután a szabadvers elindult hódító útjára, és azóta is népszerű a világ- és a magyar irodalomban.

(1: a nyelvészetben a beszéd ritmusára, hangsúlyozására, hanglejtésére, folyamatosságára utaló kifejezés)

Részlet a Fűszálak-ból:

„Ebben a sóvár és tűnődő pillanatban, amint egymagam üldögelek,
Úgy tetszik nekem, hogy más országokban más emberek sóvárognak és tűnődnek,
Úgy tetszik, odalátok hozzájuk és látom őket szerte Németországban,
Itáliában, Franciaországban, Spanyolországban...”

És most következzen még néhány szabadvers ízelítőül!

Az egyik legismertebb szabad vers Kassák Lajostól:

Mesteremberek

Mi nem vagyunk tudósok, se méla, aranyszájú papok és hősök sem vagyunk, kiket vad csinadratta kísért a csatába s akik most ájultan hevernek a tenderek fenekén, napos hegyeken és a ménkövert mezőkön szerte, szerte az egész világban. A kék fimramentum alatt most bitang vérben fürdenek az órák... De mi már távol vagyunk mindentől. Ülünk a sötét bérkaszárnnyák alján: szótlannul és teljesen, mint maga a megbonthatatlan anyag. Tegnap még sírtunk s holnap, holnap talán a mi dolgunkat csodálja a század. Igen! Mert a mi csúnya tömpe ujjainkból már zsendül a friss erő, s holnap már áldomást tartunk az új falakon. Holnap azbeszttől, vasból és roppant gránitból életet dobunk a romokra s félre az államdekorációkkal! a holdvilággal! és az orfeumokkal! Hatalmas felhőkarcolókat építünk majd és játéknak az Eiffel-torony mást. Bazalt talpú hidakat. A terekre új mithoszokat zengő acélból s a döglött sínekre üvöltő, tüzes lokomotívokat lökünk, hogy ragyogjanak és fussák be a pályát, mint az ég szédületes meteorjai. Új színeket keverünk s a tenger alá új kábeleket húzunk és megejtjük az érett, pártalan asszonyokat, hogy új fajtát dajkáljon a föld s örüljenek az új költők, akik az idők új arcát éneklik előttünk: Rómában, Párizsban, Moszkvában, Berlinben, Londonban és Budapesten.

Siv Widerberg: A TANÍTÓ NÉNI AZT MONDJA

A tanító néni azt mondja,
hogy káromkodni csúnya dolog.
De a papám gyakran mondja
hogy Frászt meg A Keserves Szentségít,
és mama mondja, hogy Egy Nyavalyát,
és a nagypapa, hogy A Rosseb Belé
százszor is egy nap.
Egyébként láttam,
hogy a tanító néni karamellát eszik,
pedig mindig arról beszél,
hogy az édesség tönkreteszi a fogat,
és hogy a gyümölcs sokkal egészségesebb.

W. Whitman: Hallom Amerika dalát

Hallom Amerika dalát, hallom sokféle szent énekét,
 A kézművesekét, mindegyik aszerint dalolja a magáét,
 hogy jókedvű-e vagy komoly,
 A magáét dalolja az ács, miközben a deszkáját vagy a gerendáját méri,
 Azt dalolja a kőműves, amikor munkájához készülődik vagy
 abbahagyja a munkáját,
 Azt a révész, ami az életéhez vagy a csónakjához tartozik,
 dalol a fedélzeti matróz a gőzhajón,
 Dalol a cipész, miközben a munkaszékén ül, a kalapos, miközben áll,
 Hallom a favágó dalát, a szántó béreslegényt, ahogy reggel elindul,
 vagy ahogy délben megpihen, vagy amikor lemegy a nap,
 Az anya gyönyörű dalát, vagy a dolgozó fiatal asszonyét, vagy a
 leányét, aki varr, vagy mos,
 Mindegyik azt dalolja, ha férfi, ha nő, amihez köze van, és nem egyebet,
 Napközben azt, ami a nappalé – és éjjel hallom a robusztus, vidám sihederek csapatát:
 Erőtéljes, zengő dalaikat dalolják, ahogy csak a torkukon kifér.

Részlet Petőfi Sándor: Apostol című verséből

“Sötét a város, ráfeküdt az éj.
 Más tájakon kalandoz a hold,
 S a csillagok behunyták
 Arany szemeiket.
 Olyan fekete a világ,
 Mint a kibérlett lelkiismeret.”

Ingrid Sjöstrand: Meg ne próbáld

Meg ne próbáld!
 mondja apa,
 és nagyon szigorúan néz rám.
 És egész testem reszket,
 és már úgy érzem, gyáva vagyok,
 ha meg nem próbálom.

Kedvcsinálónak ennyi a szabadversről; remélem, eme kis szösszenettel, és a versek olvasásával sikerült kellemes perceket szerezni a költészet, az irodalom kedvelőinek.

Batuskáné Kiss Katalin

A vén cigány

A címben a cz nem a véletlen műve. Tisztelgés Vörösmarty Mihály és a korszak előtt, amelyben alkotott. A XIX. században hivatalos magyar helyesírás szerint a c helyet cz-ét írtak, így tehát Vörösmarty is így írta le költeménye címét. Természetesen így szerepelt a Pesti Napló 1855. II. 6-i számában is, ahol – még a költő életében – elsőként jelent meg a költemény. Akárcsak a Magyar Remekírók sorozat 1902-ben kiadott „Vörösmarty Mihály lyrai és vegyes költeményei” című kötetében, amelyhez Gyulai Pál (a Vörösmarty életművét elsőként összegző jeles irodalomtörténész) írta a bevezető tanulmányt. A reformkorban Vörösmarty a szellemi elithez tartozott. Jogvégzett ügyvéd, táblabíró a Magyar Tudományos Akadémia és a Kisfaludy Társaság tagja, Kossuthal kapcsolatban álló országgyűlési képviselő és az ország ünnepelt költője volt. Természetesen lelkesedett a forradalomért, majd a szabadságharcért. Az 1848-ban írt, Petőfi hatását viselő Harcsi dal című versének minden strófája a következő refrénnel végződik:

A sikra, magyarok!
Fegyvert ragadjatok.
Hazánkat újra meg kell váltani.
E drága föld színét
Borítsák szertesét
A pártütőknek véres csontjai.

Amikor rosszra fordult a szabadságharc ügye, mint képviselő követte az országgyűlést Debrecenbe, Szegedre, majd Aradra, de ő nem hagyta el az országot. A fegyverletétel után közel fél évig bujkált. Ebben társa a hasonló korú Bajza József volt (szintén az MTA és a Kisfaludy Társaság tagja, színikritikus, író, a Pesti Magyar Színház igazgatója, majd a Nemzeti Színház aligazgatója). Szatmár vármegyében segítő birtokosok bújtatták őket. Vörösmarty ekkor írta Emlékkönyvbe című versében:

„Mi a világ nekem, ha nincs hazám.
Miért én éltem, az már dűlva van.”

A bujkálást feladva, 1850 elején jelentkezett a Katonai Törvényszéken, de Haynau bukásának köszönhetően már nem ítélték el. Pesten csak lehangoló állapotokat talált: barátai börtönben, bujdosásban, az Akadémia osztrák ellenőrzés alatt, a hivatalokban, iskolákban német beszéd. Vidékre költözött. Kiszolgáltatott, pénztelen helyzete családjával több lakóhelyváltásra kényszerítette, jótékony támogatókra szorult. Az irodalmi életben nem vett részt, a fiatal generációbéliek nem érdeklődtek iránta. Az 1850-ben írt Előszó című súlyos, sötét költeményét követően négy évig nem írt egy verset sem. 1853-ban még befejezte a Lear király fordítását, de a Rómeó és Júlia fordítását már nem vállalta.

Mindezek után 1854 nyár végén, augusztus-szeptemberben egy utolsó erőfeszítéssel gondosan megtervezte és megírta „A vén cigány”-t.

A vers fogadtatása meglehetősen vegyes volt. Elismerő vélemények mellett több kortárs, kritikus tébolyult elméjűnek nevezte a költőt. Még a Vörösmarty életművét nagyra tartó és elismeréssel méltató Gyulai Pál sem értékelte kedvezően a költeményt.

Több mint fél évszázaddal később, az irodalmi életben akkor meghatározó jelentőségű Babits Mihály is ezt írta: „Milyen különös vers ez! Semmi sincs benne a megszokottból. Egy örült verse... De ez szent örültség. Az örült látománya szent látomány.”

Számos irodalomtörténész, kritikus, tanár szerint azonban A vén cigány remekmű. A XX. század első felének neves műkritikusa, irodalomtörténésze Schöpflin Aladár a régi és a modern költészet közötti hídnak tekintette. A Magyaratanárok Egyesületének elnöke, Arató László szerint a vers „Maga a katarzis... Az öngyógyító dühöngés művészete.” Egy kortárs irodalmár, Kabai Csaba szerint „A vén cigány című vers költészetünk egyik sarokpontja, megkerülhetetlen, máig friss, eleven mű.”

Hogy miért ennyire eltérőek a vélemények, azt részben már maga a vers műfaja teszi érthetővé. A vén

cigány műfaja rapszódia. Ezt az érzelmek szabad áradása, kötetlen szerkezet, töredező gondolatok, látomásosság, felszólító, kérdő és felkiáltó mondatok túlsúlya, a főnevek, melléknevek és igék, kötőszó nélküli halmozása jellemzi. A rapszódia kifejezést eredetileg a zenéből vették át irodalmi terminusként, és a XIX. századtól különösen a romantikára jellemző. Azokat, akik a rapszódia műfajában hoztak létre alkotásokat, nem tekinthetjük örülteknek. Gondoljunk például Liszt Ferenc rapszódiaira.

Egy másik megközelítésben A vén cigány bordalként indul, rapszódiként folytatódik és himnuszként zárul.

Ami a költemény címét illeti, az kétféleképpen értelmezhető. Egyrészt a cigány, akihez a költő beszél, egy különleges tehetségű zenész, aki hegedűjátékával képes elfeledtetni a világ gondját, bánatát. Másrészt a cigány Vörösmarty maga, aki afféle „sírva vigad a magyar” italozás, cigányozás hangulatában önmagát biztatja, szólítja fel.

Azokat cáfolva, akik örültek minősítették a költőt, a vers mérnöki pontossággal szerkesztett, tökéletes gondolatmenetű alkotás. Hét darab tíz soros strófából áll. A hetedik kivételével, minden versszak utolsó négy sora a refrén. A versszakokon belül az első négy sor a bevezető (félrímes), az ötödik és hatodik sor a gondolati mag (páros rímes). Az uralkodó versláb trocheus, ami egy ereszkedő versláb. Mindezek alapján mondható, hogy a súlyos mondanivalóhoz párosuló mesteri szerkesztés Vörösmarty költői zsenialitását bizonyítja.

A költeményben található bibliai és görög mitológiai utalások (lázado ember, Káin és Ábel, Noé bárkája, a saskeselyűtől kínzott Prometheus) a kor művelt emberei számára és számunkra is érhetőek. A háborúra és Isten sírjának reszketésére történő utalás feltehetőleg kifejtésre szorul. I. Miklós orosz cár (aki szabadságharcunk leveréséhez segítette a Habsburgokat) 1854-ben területszerző háborút indított a meggyengült Oszmán Birodalom ellen. Az ún. „krími háború” célja többek között Palesztina birtoklása volt, ami mögött a tömeges szentföldi zarándoklatok üzleti hasznának lefölözési vágya állt. A cár azonban a háborúval más nagyhatalmak érdekeit sértette. A franciák, majd a britek a törökök oldalán léptek a háborúba, így az nemzetközivé szélesedett. Mindez A vén cigány megírása előtt kezdődött.

A vén cigány történetét megszakítva egy jelentős szempont megvilágítása érdekében kitérőt teszek. Bizonyára mindenkinek feltűnik, aki elolvassa a költeményt, hogy minden versszakában mennyire kiemelt szerepet játszik a bor. Ugyancsak kiemelt szerep játszott a reformkor értelmiségi elitjének életében is. A jó bor a mindennapok természetes szükséglete volt. Például a Vörösmartynál tíz évvel idősebb Kölcsey Ferenc Bordala így kezdődik:

Igyunk derűre,
Igyunk borúra,
Ugy is hol kedvre,
Ugy is hol búra
Fordul az élet.

Vörösmarty Bordala különösen szép pályát futott be. Az eredetileg Keserű pohár című versét 1843-ban beillesztette szomorújátékába, A Czilley s a Hunyadiakba. A költemény hat évvel Vörösmarty halála után új életre kelt. A Katona József drámájából Egressy Béni szöveggönyvével és Erkel Ferenc zenéjével készült, 1861-ben a Nemzeti Színházban bemutatott híres operánk, a Bánk bán első felvonásában ugyanis Petur énekli el Vörösmarty Bordalát. A „Ha férfilelkedet egy hölgyre föltevéd...” kezdetű költeményt a fülbemászó dallam tette közismertté és máig élővé.

Egyébként Vörösmarty írt verset a jó borról, az egri borról, sőt a rossz borról is. Úgy tudni, hogy a somlóit és a tokaji szamorodnit tartotta a világ legjobb borainak.

A bor témában végezetül következzen egy Vörösmarty különleges személyiségére jellemző történet. Fáy András, a jómódú író, közigazdász és politikus főtí öreghegyi présháza a reformkori értelmiségiek kedvelt találkozóhelye volt. Vendégeskedett ott Kossuth Lajos, Deák Ferenc, Bajza József, Szemere Pál, Czuczor Gergely és természetesen Vörösmarty Mihály is. 1842 októberében ott borozgatott egy társaság, közöttük Jedlik Ányos természettudós szerzetes, a villanymotor, a dinamó és a galvánelem

őseinek feltalálója. Jedlik a szintén általa feltalált és készített szódavízből spriccelő palackokban vitt bemutatót. Spricceltek a borukba és a gyöngyöző italt spritzernek nevezték. Vörösmartynak nem tetszett a németes szó, és javasolta, hogy legyen a neve fröccs. Azóta is így nevezzük. Ezután félrehúzódva megírta, majd felolvasta a „Fölfelé megy borban a gyöngy...” kezdetű Fóti dal című versét. Vörösmarty hazafiságára jellemzően, még ezt az oldott, borozgatós hangulatban írt alkalmi versét is így fejezte be:

„S vér, veríték vagy halál az
Mit kíván,
Áldozatként rakjuk azt le
Zsámolyán,
Hogy mondhassuk csend s viharban:
„Szent hazánk:
Mégfizettük mind, mivel csak
tartozánk.”

A kitérő után térjünk vissza A vén cigány történetéhez. A szabadságharc elbukása utáni kegyetlen megtorlás, majd a Bach miniszter nevével jelzett elnyomás következett. Vörösmarty családjával súlyos gondok között, a társadalmi és irodalmi élettől elzárta élt. A vén cigány után több befejezett verset már nem írt. Még egy töredékben maradt Fogytán van a napod című költeményét ismerjük.

1854-től testi és lelki állapota fokozatosan romlott. Vidéken nem kaphatott kellő orvosi ellátást. 1855. november 17-én családjával Pestre költözött. Éppen annak a Váci utcai háznak ugyanarra az emeletére, ahol valaha a beteg Kisfaludy Károlyt látogatta. Súlyos vérkeringési és légzési elégtelenségre utaló állapotán az akkori orvoslás nem tudott segíteni, és november 19-én meghalt.

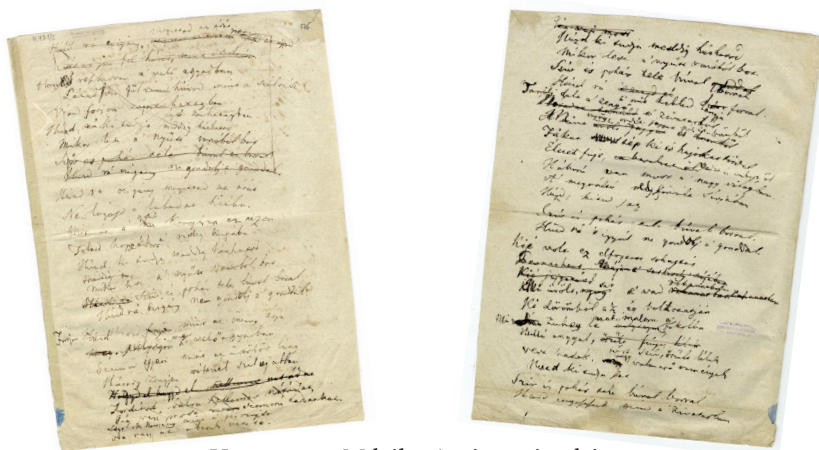
Ifjabb kortársa, Gyulai Pál (aki később úgy vált ismertté, mint a Vörösmarty életrajzát is megíró nagy tekintélyű irodalomtörténész, a Főrendi Ház és az MTA tagja, és nem mellesleg Szendrey Júlia húgának férje) az 1855. november 21-i temetésről a következőket írta:

Pest emberi emlékezet óta nem látott oly népes temetést, mint a minő Vörösmartyé volt. Húszezer embernél több követte a koporsót s a fogatok megszámlálhatatlan sora lepte el az utcákat. Az életét nemzetének áldozó férfiú halála is a nemzeti érzelm nyilvánulására adott alkalmat. A főváros népe öt sanyarú év után e temetésen lélegzett föl szabadabban, s a nemzetiség és hazafiság nagy költőjének fényes végtiszteletet adva, egyszersmind ki akarta mutatni érzelmeit, hogy: „megfogyva bár, de törve nem, él nemzet e hazán.” És élt folyvást s alig telt el néhány év, a Vörösmarty Szózata zendült meg...

A temetés után Deák Ferenc tudomására jutott, hogy a nagy költő nemhogy vagyont, de némi pénzt sem hagyott a nála huszonöt évvel fiatalabb özvegyére és három gyermekére. Ezért felhívást tett közzé, melynek hatására néhány hónap alatt igen jelentős, 103 000 forintnyi összeg gyűlt össze. Tisztelői ezzel is adóztak Vörösmarty emlékének.

Nevét közterületek, iskolák, színház és társaság viseli. Sírja a Fiumei úti Nemzeti Sírkertben van.

Végezetül következzen a vers, amely mindezek megírására készített. Aki időt és figyelmet szentelt írásomnak, az bizonyára értőn és befogadóan olvassa a költeményt.

Vörösmarty Mihály: A vén cigány kézirat

Dr. Botta Ádám

Vörösmarty Mihály: A vén cigány

Húzd rá cigány, megittad az árát,
Ne lógasd a lábadat hiába;
Mit ér a gond kenyéren és vizen,
Tölts hozzá bort a rideg kupába.
Mindig így volt e világi élet,
Egyszer fázott, másszor lánggal égett;
Húzd, ki tudja meddig húzhatod,
Mikor lesz a nyűtt vonóbul bot,
Sziv és pohár tele búval, borral,
Húzd rá cigány, ne gondolj a gonddal.

Véred forrjon mint az örvény árja,
Rendüljön meg a velő agyadban,
Szemed égjen mint az üstökös láng,
Húrod zengjen vésnél szilajabban,
És keményen mint a jég verése,
Odalett az emberek vetése.
Húzd, ki tudja meddig húzhatod,
Mikor lesz a nyűtt vonóbul bot,
Sziv és pohár tele búval, borral,
Húzd rá cigány, ne gondolj a gonddal.

Tanulj dalt a zengő zivatartól,
Mint nyög, ordít, jajgat, sír és bömböl,
Fákat tép ki és hajókat tördel,
Életet fojt, vadat és embert öl;
Háború van most a nagy világban,
Isten sírja reszket a szent honban.
Húzd, ki tudja meddig húzhatod,
Mikor lesz a nyűtt vonóbul bot,
Sziv és pohár tele búval, borral,
Húzd rá cigány, ne gondolj a gonddal.

Kié volt ez elfojtott sohajítás,
Mi üvölt, sír e vad rohanatban,
Ki dörömböl az ég boltozatján,
Mi zokog mint malom a pokolban,
Hulló angyal, tört szív, örült lélek,
Vert hadak vagy vakmerő remények?
Húzd, ki tudja meddig húzhatod,
Mikor lesz a nyűtt vonóbul bot,
Sziv és pohár tele búval, borral,
Húzd rá cigány, ne gondolj a gonddal.

Mintha újra hallanók a pusztán
A lázadt ember vad keserveit,
Gyilkos testvér botja zuhanását,
S az első árvák sirbeszédeit,
A keselynek szárnya csattogását,
Prometheusz halhatatlan kínját.
Húzd, ki tudja meddig húzhatod,
Mikor lesz a nyűtt vonóbul bot:
Sziv és pohár tele búval, borral,
Húzd rá cigány, ne gondolj a gonddal.

A vak csillag, ez a nyomoru föld
Hadd forogjon keserű levében,
S annyi bűn, szenny s ábrándok dühétől
Tisztuljon meg a vihar hevében,
És hadd jöjjön el Noé bárkája,
Mely egy uj világot zár magába.
Húzd, ki tudja meddig húzhatod,
Mikor lesz a nyűtt vonóbul bot:
Sziv és pohár tele búval, borral,
Húzd rá cigány, ne gondolj a gonddal.

Húzd, de mégse, - hagyj békét a húrnak,
Lesz még egyszer ünnep a világon,
Majd ha elfárad a vész haragja,
S a viszály elvérzik a csatákon,
Akkor húzd meg újra lelkesedve,
Isteneknek teljék benne kedve.
Akkor vedd fel újra a vonót,
És derüljön zordon homlokod,
Szűd teljék meg az öröm borával,
Húzd, s ne gondolj a világ gondjával.

Nagy László

Költő, műfordító, grafikus, Ágh István költő bátyja. 1925. július 17-én született Felsőiskázon Nagy Béla és Vas Erzsébet gyermekeként. Apja elismert gazda volt, aki bírói tisztséget is töltött be.

László a gyermekéveit és az elemi iskolai éveket a faluban töltötte. 10 éves korában súlyos betegséget szerzett, melynek nyomait élete végéig viselte. Tanulmányait a pápai református kollégiumban folytatta. Itt kezdett verset írni. Festőnek készült, rajzolni tanult. Az Iparművészeti, majd a Képzőművészeti Főiskolára járt. A diákújságban jelentek meg versei. Inkább a költészetet választotta hivatásának, ezért iratkozott be a Pázmány Péter Tudományegyetem bölcsészkarára magyar-, szociológia-, filozófia, majd orosz szakra.

1949-ben megjelent első verseskötete, „Tűnj el, fájás” címmel. Ez év őszétől ösztöndíjjal Bulgáriába került, tanulta a nyelvet, műfordítóként tevékenykedett. A bolgár népköltések mellett spanyol, angol, francia, német, lengyel költők verseit is fordította.

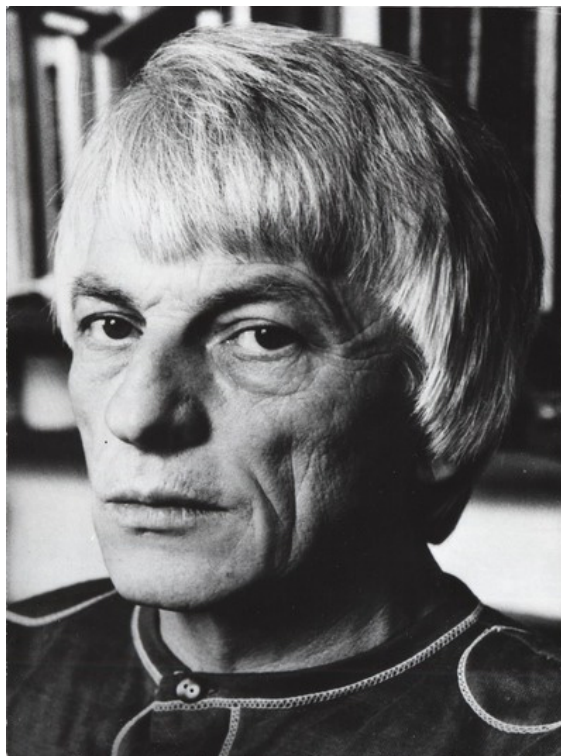
Kiemelkedők Federica García Lorca fordításai. Munkája során szerzett élményei hatással voltak saját költészetére is.

1952-ben hazatért, feleségül vette Szécsi Margit költőnőt, és megszületett kisfiuk, András. Zuglóban kaptak lakást, itt élt és alkotott 1957-ig a Kisdobos szerkesztője, majd főszerkesztőjeként. 1959-től haláláig /1978. január 30-ig/, az Élet és Irodalom képszerkesztője, később főmunkatársa volt.

Néhány verses kötetéhez illusztrációkat is készített.

Háromszoros József Attila-díjas, 1966-ban Kossuth-díjas költőnk lett. A hatvanas évek végétől megnőtt a népszerűsége, a kortárs költészet élvonalába került. Számtalan kötet őrzi a munkásságát.

Legismertebb műve 1957-ben született „Ki viszi át a szerelmet,” címmel. A vers üzenete: a társadalomnak szüksége van a költőre és a művére!

Nagy László: Ki viszi át a Szerelmet

Létem ha végleg lemerült
 ki imád tücsök- hegedűt?
 Lángot ki lehel deres ágra?
 Ki feszül föl a szivárványra?
 Lány hantu mezővé a szikla-
 csípőket ki öleli sírva?
 Ki becéz falban megeredt
 hajakat, verőereket?
 S dúlt hiteknek kicsoda állít
 káromkodásból katedrális?
 Létem ha végleg lemerült,
 ki rettent a keselyűt!
 S ki viszi át fogában tartva
 a Szerelmet a túlsó partra!

Lengyelne Török Erika

Kanizsa József: A húsvéti nyulacska

Prokopecz Ferencné: Nyuszó
(papírfonás)

Ha hiszitek, ha nem, ahogy a húsvét közeledett szép Zalazajkra is, úgy egyre jobban, napról-napra vártuk a húsvéti reggelt. Számoltuk, hogy még hányat kell aludni.

Mint minden évben, most is a kert bodzabokros zugába készítettem el a friss, zöld fűből a sapkányi fészket, mert a szüleim mindig azt mondták, hogy a „nyuszi a fészekbe tojja az ajándékot.”

Bátyáim a kert más és más zugába készítették el a nyuszinak az ajándékot elrejtő fészket.

Ők nagyobbat, szebbet készítettek. Nekem így sikerült...

Mindegyikünk fejében ez a gondolat járt:

„A nyúl hogyan tudja idetolni az ajándékot?”

Az idősebb bátyám -István- ki is tervelte, hogy éjjel meglesi a nyuszi érkezését, s reggel elmondja amit látott.

Ügyes volt a terv.

A pajtában, a szénán nagyon pompás fekhelyet készítet-

tünk István bátyám számára. Az istállóból kihoztuk a pokrócot is, amivel éjjel takarózhatott. Igaz, mi is szerettünk volna vele lenni...

Viszont, így kiderült volna a turpisság, hogy mire készülünk. Izgulva mentünk vacsorázni. Hamiskás tekintetünk össze, összetalálkozott. Mosolyogtunk. Édesanyám, mintha sejtett volna valamit...

A lefekvés simán ment.

A fiatalabb bátyámmal -Ferenc- nehezen tudtunk elaludni. Beszélgettünk. Észre sem vettük, hogy elaludtunk. Álmunkban sok szép ajándék nézett hívogatóan a fészekből. Még a nyuszit is láttunk, legálábbis én ezt állítottam.

Ahogy fölébredtünk, süttött már a Nap. Hirtelen fölugrottunk. Usgyi, ki az ágyból, csak úgy pizsamásan szaladtunk a kertbe.

Hát mit láttunk? Egy gyönyörű piros szemű, fehér nyuszi ugrándozott, hegyezte szép, nagy fülét. Közben rágcsálta a harmatos fűvet...

Ferenc bátyus rám szólt:

-Ne, ne menj oda, nem látod, hogy még itt van?

Megtorpantam... Egy lélegzétvétel után, megszólaltam:

-Biztos, csak látni akarja, hogy örülünk-e az ajándéknak? Meddig várjak?..

Tanácstalanul álltunk. Még meg is ijedtünk, amikor az idősebb bátyus ránk szólt:

-Nem bánt. Szelíd nyulacska. Nyugodtan menjetek az ajándékért. A fészek tele van...

Nem kellett többet mondani. Rohantunk a fészekhez, és...

Szemünk, szánk elállt a csodálkozástól. Örömmünkben mindketten fölkiáltottunk, és szaladtunk a nyulacska felé megköszönni az ajándékokat... Közben el is feledkeztünk arról, hogy az idősebb bátyust megkérdezzük, hogy mikor, és hogyan tojta oda a nyulacska az ajándékokat...

-Fogjátok meg a nyulat -szólt Édesapánk-, az is a tiétek...

A nyuszit is megfogtuk és titok maradt, hogy „a húsvéti nyulacska, hogyan tojja a fészekbe az ajándékokat”... -Igaz, ma már tudom.-

Ha hiszitek, ha nem, de ti is járjatok utána, biztos előbb vagy utóbb megtudjátok...

Lengyelne Török Erika: Gyerekeknek

Majmóca a banánfán
Meglátott egy madárkát.
Azt gondolta, megfogja,
Felmászott a magasba.

A madárka huss, elrepült.
Majmóca ült egyedül.
- Nem megyek le üres zsákkal!
Teletömöm majd banánnal!

Fáni mama így szólt: Fáncsi,
Ne legyél olyan kíváncsi!
Nem szép dolog kukucskálni,
Gyere inkább vacsorázni!

Elkészült a tökfőzelék.
Amíg meleg, addig egyél!
Ha kiürült a tányérod,
Törölgesd meg az ormányod!

Kis oroszlán nagyon hiú,
Azt gondolja, már nagyfiú.
A sörényét fésülgeti,
A tükörben nézegeti.

Anyukáját kérdezetgi:
-Meddig kell még fésülnödni?
Mikor nem leszek már kócos?
- Szép vagy fiam, ne légy morcos!

Orosz Zoltánné rajza

Dr. Török György: Fél-esztendő (kicsiknek-nagyoknak)

JANUÁR, JANUÁR,
mondd az ember mire vár?
Mire vár, mire vár?
Hogy a tavasz jöjjön már.

De még ott a FEBRUÁR!
Velünk gyakran kibabráál.
Hátunk, sapkánk csupa hó,
Lapátolhat nagyapó.

MÁRCIUS ha eljön végre,
Fölkerül a nap az égre,
Beragyogja kertünk, házunk,
Ha kimegyünk, már nem is fázunk.

ÁPRILISBAN sok szép virág,
Attól lesz még szebb a világ!

MÁJUSBAN a szeretet
Átfűt minden gyereket.
Virágért futunk a rétre,
Édesanyánk örömére.

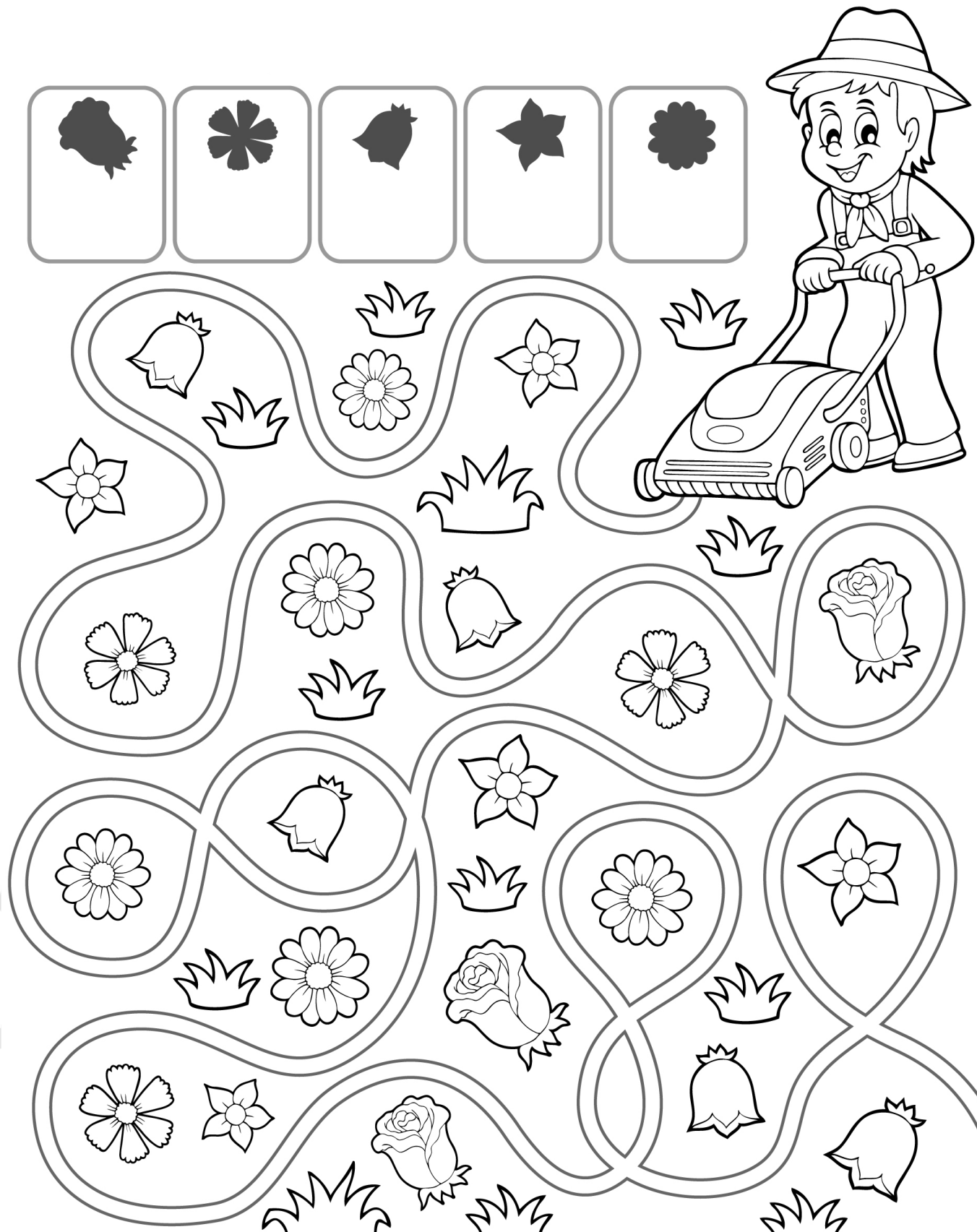

Orosz Anna illusztrációja

(10 éves)

TAVASZI KERTÉSZKEDŐ

Segíts a kertésznek fűvet nyírni. Egy ceruza segítségével menj végig a vonalon. Színezd ki a képet! Számold meg a virágokat és írd be a kapott összeget a megfelelő helyre.

				◆	ACETÁT	ÜRES LÉC!	ELŐTAG: MEGA-	CSENGERI KÖZSÉG	ALUL	◆
				1						T
				E-MAILBEN MÁSOLAT			CHRIS ...; ÉNEKES			
				ENERGIA JELE		KISEBB FÖLDDARAB				
				TERÜLET JELE		KILO-				
◆	2	RITKA NŐI NÉV	PÓKFÉLE ÁLLAT					VÉGTELEN TÉR!		
				FESZÜLTSG JELE				ÍZESÍT		
JAPÁN FÉLSZIGET				AZ ÚT JELE		KETTŐS!			HOSSZÚSÁG JELE	
				GAMBIA HATÁRA!		LAHTÁN VEGYJELE			EGYIK VÉRCSOPORT	
MAGATOK			GYORSULÁS MÉRTÉKE				OSZTRIGA- HÉJ!			◆
				A TÁRGY RAGJA			SVÉD AUTÓJELZÉS			
◆	L	T							◆	◆

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre! A beküldők között egy Dabik bögrét sorsolunk ki.
Beküldési határidő: 2021. május 29.

Cserna Ferenc: Húsvét 2021

Nem kell nekem piros tojás fertőtlenítve,
Különben a héja koronával van tele.
Kedvesem, a szájmaszkban a csók sem igazi,
Augusztusban-szeptemberben fogok locsolni!

A locsoló pálinkámat ide adhatod,
Az alkohol fertőtlenít, te is tudhatod!
A literes kisüveget hozza le nekem,
Gumikesztyűben fogom meg, édes-kedvesem!

Ilyen húsvétra öregapám sem emlékszik,
Egy pálinkás poharat sem húzott fenéig.
Lányok, lányok egy se hervadjon el köztetek,
Majd, ha már nem lesz a vírus, vígan nevettek!

Szalagos fánk

Cukros tejet langyítgass
Élesztőt bemorzsolgass!
Futtasd fel a pohárba'
De ne fuss a nyomába!

Fejed törni biz' nem kell,
Végy öt tojást, azt törd fel,
Sárgája megy a tálba,
Fehérje jó lesz másba.

Csipet só, és citromhéj
Kupica rum a fortély.
Olvasztott vaj csorgatva
Fél kiló liszt szítálva.

Kavarj bele levegőt,
Vedd elő a serpenyőt.
Tésztát keleszd duplára,
Szaggatva tedd deszkára.

Ott egy kicsit pihentesd,
Olajat megmelenved!
Tedd bele a fánkokat
Egyiket és másikat.

Ha ügyes a szakácsnő
Fánk oldalán szalag nő,
Masnit nem köt reája,
Díszíti a lekvárja.

Dicséri felnőt, s gyerek -
Biz ez a fánk oly remek!
Egész tállal befalják,
Tíz ujjukat megnyalják.

Hermann Marika

Kedves Olvasóink!

Tisztelettel köszönjük a lelkesítő, biztató, elismerő üzeneteket! Köszönjük a jó kívánságokat! Hálásak vagyunk minden szóért, melyek erőt adnak. Engedjék meg, hogy az üzenetekből egyet megosszunk a nyilvánossággal:

“.. A 2021. esztendőre Isten gazdag áldását kívánom szeretettel a közösségre, munkájukra és minden kedves Tagjára! Nagyon tiszteletreméltó, megnyugtató, szívmengető, hogy ebben a mai felgyorsult világban ilyen komoly, hiánypótló munkát végeznek. Magam irodalomkedvelő vagyok, de bizony sajnós nagyon kevés időm marad a vele való foglalkozásra. Köszönettel és tisztelettel : Sz. Andrea református lelkipásztor”

		ÜZLETI KÖVÉSEN	A NEUTRON JELE	NYUGATI KÖVÉSEN	ELEKTRON JELE	SZÜTŐPÁRCS	JÓB VEVŐJELE
1			HÍM SÓVÁNYOSZ FÉNYELE KÖZÉPE		AZ ABC LE KÉTTŐR JELADÁS KÉZZEL		RÉSZEN TÖRÖNI
ZORRO JELE							
CSEBÉLY TÖRÖKOLATI (HESIT... FÖCSETA)			VEDE DÖVÖSI NEVE TEMPUS			TÖRÖKAGI HÁDÓ KÖZÉPE	
2		VALÓSZÍNŰ KÖVÉSEN	INDOLATNÓ	BOLGÁR HÉRSÓV ERŐS VÉGE			ÜGYANCSAN
MÉNTHA							
TÖVÁRÁ		TEMPUS		FAY KZI ZÉNE			
KÖZÉPFÜL				AZ ABC LE DÖTÖGE			
S							KÉN VEVŐJELE

A téli számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
Ünnepi készülődés

A szerencsés nyertes: Kis Julianna
Gratulálunk a nyertesnek!

A nyereményét (Prokopecz Ferencné dabasi kézműves munkáját) postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.com/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk a nyári Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.

Téma: reménység, szabadság, barátság, boldogság, vidámság, szépség, nyár

Beküldési határidő: 2021. május 20.

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Találkozók helyszíne:

A mostani helyzetre való tekintettel személyes találkozót nem tartunk!

A Facebook oldalunkon és a honlapunkon találkozhatok velünk! :)

Bővebb információ:

www.dabik.hu

E-mail: info@dabik.hu

Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

Alkotó - irodalmi-kulturális folyóirat.

Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.

Felelős szerkesztő: Hermann Mária

Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia

A szerkesztőség levélcíme:

Angry Cat Kft. 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.

E-mail: info@dabik.hu

Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.

Kiadja: Angry Cat Kft.

Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.

Rejtvény forrása: www.skandomata.hu

Képek: www.mire.hu, hu.wikipedia.org

ISSN 2786-2690 (Online)

ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

ALKOTÓSAROK

Hermann Marika: Álmod...
 Drotleff Zoltán: Tavasszal
 Váradi Klára: Tavasz
 Szedő Tibor: Tavaszdesszert
 N. Sebestyén Katalin: Tavaszváró
 Kelemen Szilvia: Természet
 Eliza Wolf: A Napfény ereje
 Prokopecz Ferencné alkotása
 Soós-Györfy Katalin: Frivolitásaim-Hópelyhek
 Orosz Zoltánné: Elköszön a tél
 Hermann Marika: Tavaszi haiku csokor
 Szeles György: Májusi eset
 Dr. Török György: A kedvenc Virágom
 Orosz Zoltánné rajza
 Váradi Klára: Alkonyat
 Monda Margit: Mintha
 Monda Margit: Szerelem 2.
 Pánti Anna: Ha összeér az arcunk...
 Eller Mária: Valentin-napra
 Váradi Klára: Szerelem
 Szabó Ferenc: NŐK!
 Cserna Ferenc: Tüske a köröm alá
 Soós-Györfy Katalin: Frivolitásaim
 Klotz Mária: Húsvétra várva
 Mitták Ferenc: Húsvéti remény
 Rozványi Dávid: Nagyszombati csend
 Kanizsa József: Krisztusért dobog
 Kis Ferencné Elő Marika: Húsvét
 Balog Eszter: Egy felejthetetlen húsvét
 Kanizsa József: Jézus velem van
 Gál Mihály: Ikonok 1.
 Hermann Marika: Kék virág
 Fokkné Borbély Marianna: Adni kell
 Nagy-Kóré Mária: Kék virágok
 Cserna Ferenc: Március
 Gál Mihály: Ikonok 2.
 Keskeny-Farkas Anikó: Isten reménye
 Fokkné Borbély Marianna: Angyalomhoz
 Kelemen Szilvia: Ima
 Drotleff Zoltán: A béke
 Váradi Klára: Fény az erdőn
 Monda Margit: Vagyok
 Keskeny-Farkas Anikó: Hangom szilánkjá
 Klotz Mária: Tökéletes szimfónia
 Pánti Anna: Óriások Földjén
 Kanizsa József: A magyar szó varázsa
 Pánti Anna: Niagara
 Pánti Anna: Lake Louis gleccsertő
 Rozványi Dávid: Meztelenül jöttem ki méhedből,
 Föld Anyám
 Pánti Anna: Büszke és fenséges Niagara
 Rozványi Dávid: Kövekből írták a sorsot
 Turányi Terézia: A fájdalom
 Monda Margit: Emlékezés Holokauszt
 Németh Nyiba Sándor: Váltig hiszel
 Németh Nyiba Sándor: Holtak leple alatt
 Drotleff Zoltán: Haza
 Drotleff Zoltán: Nehéz kérdés
 Orosz Zoltánné: Elfeledett hajnal
 Szabó Ferenc: Vak-világ
 Garajszki Istvánné: Önbizalom
 Garajszki Istvánné: Első napom története a
 munkahelyen
 Oláh Emőke: A csend fogságában!
 Kosztolányiné Ági: Páva
 Lengyelne Török Erika: Mi lennék?
 Mártonné T: Találkozás
 Dr. Török György: Aluljáróban

	Kis Ferencné Elő Marika: Anyaszív	
	Drotleff Zoltán: Anyák napja	
	Fokkné Borbély Marianna: Szépségek	
	Szabó Ferenc: Anya	22.
1.	Szűcs Erika Katalin: Drága Édesanyám!	
	Tilingerné Gerlei Ilona: Anyácska	
	Eller Mária: Köszönet az édesanyáknak	23.
	Aradi Erzsébet: Anyáknapjára	24.
2.	IFJÚSÁGI OLDAL	
	Batuska Lotti: A természet az én barátom	
	Müller Kitti alkotása	25.
3.	Müller Enikő munkája	
	Müller Kitti munkái	
	Müller Dóra filc munkája	26.
4.	DABASON TÖRTÉNT	
	Mitták Ferenc: Húsvéti szokások	27.
	Balog Eszter: A tél farsangja	29.
5.	VENDÉGSAROK	
	Turányi Terézia	30.
6.	Sári Katalin: Vagyunk egymásnak	31.
	Gál Mihály: Ikonok 3.	32.
8.		
	DABIK HÍREK	
9.	Elzsákmányolt idő - Szedő Tibor	33.
10.	Születésnaposok	34.
	Cserna Ferenc: Két év	35.
11.	Gyóni Géza: A béke jön	36.
	TUDÁSTÁR	
	Batuskáné Kiss Katalin: Szabad a vers?	37.
12.	Dr. Botta Ádám: A vén cigány	40.
	CSILLAGOK NYOMÁBAN	
	Nagy lászló	44.
13.	MANSZÁJ GYEREKEKNEK	
	Kanizsa József: A húsvéti nyulacska	45.
	Lengyelne Török Erika: Gyerekeknek	
14.	Orosz Anna illusztrációja	
	Orosz Zoltánné rajza	
	Dr. Török György: Fél-esztendő	46.
	Tavaszi kertészkedő	47.
	POÉNKODJUNK	
	Rejtvény felnőtteknek	
15.	Cserna Ferenc: Húsvét 2021	48.
16.	KEVEREM-KAVAROM	
	Szalagos fánk	49.
17.	Közérdekű	
	Olvasóink küldték	
	Anyagot gyűjtünk a tavaszi Alkotóba	50.
18.		
19.		
20.		
21.		